

CONCRETE CONCRETE

Artikulace lidského zásahu, hmoty a významu v betonovém horizontu.

VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V BRNĚ

BRNO UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

FAKULTA ARCHITEKTURY

FACULTY OF ARCHITECTURE

ÚSTAV EXPERIMENTÁLNÍ TVORBY

DEPARTMENT OF EXPERIMENTAL DESIGN

UET.U: UNBEARABLE EXPERIMENT (OF) TEACHING. ŚWINOUJŚCIE.

UET.U: UNBEARABLE EXPERIMENT (OF) TEACHING. ŚWINOUJŚCIE.

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

BACHELOR'S THESIS

AUTOR PRÁCE

AUTHOR

Michaela Šimanská

VEDOUCÍ PRÁCE

SUPERVISOR

mgr inž. arch Szymon Rozwalka

BRNO 2025

Zadání bakalářské práce

Číslo práce: FA-BAK0076/2024
Ústav: Ústav experimentální tvorby
Studentka: **Michaela Šimanská**
Studijní program: Architektura a urbanismus
Studijní obor: bez specializace (do roku 2022)
Vedoucí práce: **mgr inž. arch Szymon Rozwalka**
Akademický rok: 2024/25

Název bakalářské práce:

UET.U: Unbearable Experiment (of) Teaching. Świnoujście.

Zadání bakalářské práce:

Jak má vypadat prostor výuky architektury v dnešní době nejistoty?

Úkolem bude návrh budovy laboratoře architektury, jejímž cílem je vytvořit prostor, který studentům umožní poznat...

...co nejvíce elementů architektury,

...co nejvíce prostorových forem,

...co nejvíce měřítek,

...co nejvíce možných způsobů myšlení o architektuře.

To vše bude integrováno do jediné středně velké budovy s objemem přibližně 2 500 m³.

Rozsah grafických prací:

Cílem projektu je navrhnout budovu – laboratoř architektonického navrhování – jako hybridní objekt, který propojí mořskou infrastrukturu vlnolamu, rekreační funkci mořského mola a samotnou laboratoř. Projekt bude situován na místě stávajícího západního vlnolamu v ústí řeky Świny do Baltu, v polském Świnoujściu.

Spojením tak výrazně odlišných prvků, nejen z hlediska funkce, ale i fenoménů (architektury, infrastruktury a přírodních živlů), budou studenti nuceni přehodnotit a nově definovat základní vztahy mezi těmito aspekty.

Součástí bude také analýza několika nových škol (především architektury), jako je Aarhus School of Architecture od Adept, Milstein Hall na Cornell University a Bocconi Urban Campus od OMA, Cooper Union v New Yorku od Morphosis, Nantes School of Architecture od Lacaton&Vassal atd.

POVINNÉ VÝSTUPY:

A. Model 1:50/1:200

B. Grafická část:

– Průvodní zpráva

– Situace širších vztahů

– Situace 1:1000/1:500

– Půdorysy podlaží 1:100/1:400

– Charakteristické pohledy a řezy 1:100/1:400

– Perspektiva/axonometrie

– Stavební detail

– Prostorově–konstrukční schéma

Seznam literatury:

Herman Hertzberger, Přednášky pro studenty architektury, Mox Nox, 2012. ISBN: 978-80-905064-0-4

Koolhaas Rem: ELEMENTS, Taschen Verlag, 2018. ISBN: 9783836556149

José Aragüez, The Building, Lars Müller Publishing, 2016. ISBN: 3037784989

Tom Mayne: Morphosis: 2004-2018, Rizzoli, 2019. ISBN: 978-0-8478-6645-8

Delaney Miriam: Studio Craft & Technique for Architects, Laurence King Pub, 2022. ISBN: 9781913947712

Jaroslav Drápal, Architektonické Struktury, VUTIUM, 2022. ISBN: 978-80214-5858-1

Wiel Arets, Autobiographical References, Birkhäuser, 2012. ISBN: 978-3-0346-0811-4

Thomas Heatherwick: Making, The Monacelli Press, 2015. ISBN: 9781580934503

Termín zadání bakalářské práce: 10.2.2025

Termín odevzdání bakalářské práce: 19.5.2025

Bakalářská práce se odevzdává v rozsahu stanoveném vedoucím práce; současně se odevzdává 1 výstavní panel formátu B1 a bakalářská práce v elektronické podobě.

Michaela Šimanská
student(ka)

mgr inž. arch Szymon Rozwalka
vedoucí práce

B.Arch. Martin Kaftan, MSc,
Ph.D.
vedoucí ústavu

V Brně dne 10.2.2025

Ing. arch. Radek Suchánek,
Ph.D.
děkan

ČESTNÉ PROHLÁŠENÍ

Prohlašuji, že předložená bakalářská práce je původní a zpracovala jsem ji samostatně. Prohlašuji, že použité prameny jsou uvedeny úplně, že jsem ve své práci neporušila autorská práva (ve smyslu Zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském a o právech souvisejících s právem autorským).

V Brně dne 12. května 2025

.....
Podpis studenta

Chtěla bych poděkovat vedoucímu své bakalářské práce, mgr inž. arch Rozwałkovi, za skvělé a vstříčné vedení, podnětné a příjemné konzultace a ochotu během celého procesu. Především jsem vděčná za to, jaká témata v rámci Ústavu experimentů na fakultu přináší, a že mám možnost se jimi zabývat a rozšiřovat si tak obzory a hledat nové cesty uvažování o architektuře.

Mé poděkování patří také všem, kteří mě během studia na fakultě podporují, zejména rodině, přátelům a partnerovi.

ČESTNÉ PROHLÁŠENÍ	8
OBSAH	12
ZADÁNÍ	14
ANOTACE	16
AUTORSKÁ ZPRÁVA	18
LOKALITA	22
SWINOUJSCIE	24
VLNOLAMY	26
FALOCHRON ZACHODNI	28
PŘÍSTUP K MÍSTU	47
SLEPÝ HORIZONT	50
VERTIKALITA	52
MĚŘÍTKO	54
MATERIALITA	56
TEORIE PROSTORU	58
NÁVRH	61
PROPOJENÍ FUNKCÍ	62
KOMPOZICE	64
PRVKY KOMPOZICE	70
SITUACE VLNOLAMU	74
SITUACE KOMPOZICE	76
ŠKOLA	81
ŠKOLA ARCHITEKTURY	82
BEDNICÍ SYSTÉM	84
PROSTOROVÁ LOGIKA	88
VNITŘNÍ KOMUNIKACE	94
VEŘEJNÝ PROSTOR	96
INTERIÉR EXTERIÉR	98
KONSTRUKČNÍ SCHÉMA	100
DETAIL	102
PŮDORYSY	107
PŮDORYS 1NP	108
PŮDORYS 2NP	110
PŮDORYS 3NP	112
PŮDORYS 4NP	114
PŮDORYS 5NP	116
PŮDORYS 6NP	118
PŮDORYS 7NP	120
PŮDORYS 8NP	122
PŮDORYS 9NP	124
ŘEZY	127
ŘEZ A	128
ŘEZ B	130
ŘEZ C	132
POHLEDY	135
POHLED JIHOVÝCHODNÍ	136
POHLED JIHOZÁPADNÍ	138
POHLED SEVEROZÁPADNÍ	140
POHLED SEVEROVÝCHODNÍ	142
CITACE	156

Cílem projektu je navrhnout budovu – laboratoř architektonického navrhování – jako hybridní objekt, který propojí mořskou infrastrukturu vlnolamu, rekreační funkci mořského mola a samotnou laboratoř. Projekt bude situován na místě stávajícího západního vlnolamu v ústí řeky Świny do Baltu, v polském Świnoujściu. Spojením tak výrazně odlišných prvků, nejen z hlediska funkce, ale i fenoménů (architektury, infrastruktury a přírodních živlů), budou studenti nuceni přehodnotit a nově definovat základní vztahy mezi těmito aspekty.

Návrh bakalářské práce přímo reaguje na potřebu výstavby nového, delšího a výškově přizpůsobeného vlnolamu ve městě Świnoujście na severu Polska. Tento nový zásah se stává místem, kde se protíná technická infrastruktura s architekturou, kulturním gestem i drsným kontextem otevřeného moře. Vzniká tak prostor pro novou interpretaci vztahu člověka k horizontu, k pobřežní hraně, k veřejnému prostoru — k místu, které není ani pevninou, ani mořem, ale něčím mezi tím.

Do této situace je zasazena škola architektury – nikoli jako klasická instituce výuky, ale jako prostředí pro soustředění, vnímání a tiché rozjímání nad architekturou samotnou. Je součástí kompozice pěti vertikál, které vyrůstají z masy nového vlnolamu. Tyto věže artikulují infrastrukturní zásah jako výrazný architektonický motiv, který se zapisuje do horizontální linie moře.

Celý návrh je založen na kompozici různých vztahů měřítek, úrovní intimity, prostoru a materiálu. Prolínají se zde světy přírody, lidského pobytu a technické logiky — ve společné hmotě, která je zároveň obytným molem, ochrannou hrází i architektonickým zážitkem.

ŠIRŠÍ VZTAHY

Świnoujście, město na severu Polska u hranic s Německem, leží na pobřeží Baltského moře a rozkládá se na několika ostrovech propojených řekou Świnou. Ta ústí do moře a dělá ze Świnoujście významný přístav s průmyslovým i rekreačním využitím.

Město je složeno z různých zón: turistická promenáda u moře, za ní obytná část a na druhém břehu řeky průmyslová zóna. Tento kontrast vytváří napjatou a dynamickou atmosféru. Písečná pláž je oddělena pásmem přirozeného lesa, který však ohrožuje rozšiřující se výstavba.

Klíčovou součástí pobřeží jsou tři vlnolamy chránící ústí řeky. Historický západní vlnolam, navazující na pláž, ztratil svou původní funkci a slouží spíše jako rekreační prostor vedoucí k majáku, symbolu města. Kvůli stoupající hladině moře je plánována výstavba nového, delšího a odolnějšího vlnolamu. Na východě se nacházejí další dva vlnolamy chránící přístav a plavební kanál.

KONCEPT

Koncept návrhu staví na integraci nové vertikální kompozice přímo do struktury prodlouženého vlnolamu ve Świnoujście. Vlnolam zde není jen technickou bariérou, ale stává se zároveň prostorem, kde se prolíná infrastruktura, architektura a veřejný prostor. Vertikální hmota pěti věží vystupuje z masivní betonové podstaty vlnolamu, čímž artikuluje kontrast mezi horizontální linií moře a vertikality staveb.

Škola architektury v rámci projektu není jen institucionální budovou, ale prostorem pro prožívání, rozjímání a dialog s architekturou. Její design vychází z modulárního systému monolitického bednění, který formuje proporce a prostorovou strukturu budovy. Propojení interiéru s exteriérem je klíčové – veřejný prostor v přízemí je průchozí a otevřený, prolíná se s molem a vlnolamem, čímž vzniká živý kontakt mezi studenty, veřejností a přírodou.

Celý návrh je výrazem vztahu mezi přírodou a člověkem, horizontem a vertikality, otevřeností a intimitou, technologií a materialitou, v němž beton představuje konkrétní, jasně artikulovaný lidský zásah do krajiny.

URBANISTICKÉ ŘEŠENÍ

Urbanistické řešení návrhu vychází z potřeby reagovat na specifickou polohu a funkci vlnolamu ve Świnoujście, který zároveň plní roli ochranné infrastruktury i veřejného prostoru. Umístění stavby přímo na moři a na rozhraní mezi vodou a pevninou výrazně ovlivňuje její urbanistický charakter a mění měřítko a vnímání jednotlivých objektů. Díky vzdálenosti od břehu a otevřenému mořskému prostředí mají věže a další stavby v urbanismu jinou roli a působení, než by měly na klasickém pozemku na pevnině.

Vertikální kompozice pěti objektů, zasazená do linie prodlouženého vlnolamu, narušuje horizontální linii moře a pobřeží a vytváří novou prostorovou dominantu, která je viditelná z dálky. Zároveň se mění měřítko stavby v závislosti na pozorovateli – zblízka působí objekty intimněji, z dálky naopak monumentálně. Tato proměnlivost měřítka je klíčovou součástí urbanistického konceptu a odráží dynamický vztah mezi člověkem, architekturou a krajinou otevřeného moře.

ARCHITEKTONICKÉ ŘEŠENÍ

Budova je koncipována jako prostorová „jenga věž“, kde se jednotlivé moduly posouvají a vznikají tak různé konfigurace podlaží, čímž vzniká různorodost a dynamika v uspořádání prostorů. Mezi podlažími jsou umístěny částečně uzavřené boxy – prostory s intimnějším charakterem, které však nejsou plně oddělené od hlavního prostoru, protože zachovávají vizuální kontakt díky oknům a průhledům. Tyto boxy slouží k různorodému využití – od veřejných až po klidné, meditativní zóny.

Zázemní část budovy, která obsahuje hlavní a únikové komunikace, výtahy, toalety, kuchyňku a technické místnosti, je situována v samostatném modulu o rozměrech 10,8 × 4,8 metrů. Tím je umožněno, že hlavní prostor školy zůstává otevřený, kontinuální a flexibilní bez narušení funkčních toků.

Vertikální komunikace je řešena jako únikové schodiště v zázemní části, které postupně přebírá funkci hlavního schodiště ve vyšších patrech. V přízemí je situováno pobytové vstupní schodiště, které návštěvníky provází přes veřejnou vyhlídku až ke vstupu do školy. Pro lepší propojení jednotlivých úrovní hlavního prostoru jsou zde doplněny i žebříky, které umožňují pohyb uvnitř otevřeného prostoru bez nutnosti vstupu do zázemí.

Díky průchozímu charakteru přízemí, které je zároveň součástí veřejného mola a vlnolamu, se interiér školy přirozeně prolíná s exteriérem. Tento vztah je dále umocněn pokračováním venkovních prostor až do úrovně třetího podlaží a přítomností dvoustupňové střešní terasy, která nabízí otevřený kontakt s okolní krajinou a mořem.

Celkově tak architektonické řešení školy architektury klade důraz na prostorovou propojenost, flexibilitu a dialog mezi vnitřními a vnějšími prostory. Škola není jen budovou pro výuku, ale živým, proměnlivým prostředím, které podporuje sdílení myšlenek, setkávání různých lidí a prožívání architektury jako zkušenosti.

KONSTRUKČNÍ A MATERIÁLOVÉ ŘEŠENÍ

Konstrukční a materiálové řešení školy architektury je úzce provázané s celkovým konceptem návrhu a výrazně reflektuje surovost a autentičnost místa. Budova je navržena jako monolitická železobetonová konstrukce, která spojuje pevnost a flexibilitu zároveň. Konstrukce je založena na pilotech, které zároveň slouží jako opora pro celý nový vlnolam, čímž je architektura přímo spjata s infrastrukturou a mořským prostředím.

Nosný systém tvoří svislé nosné stěny a vodorovné stropy, které jsou doplněny o průvlaky v místech, kde stropy nejsou podporovány žádnými vnitřními nosnými stěnami. Zateplení objektu je řešeno jako sendvičová konstrukce beton-izolace-beton. V tomto případě má obvodová nosná stěna 300 mm, tepelná izolace 200 mm a 100 mm pohledová betonová vrstva. Vnitřní nosné stěny mají 250 mm a stropní desky 220 mm.

Vzhled podlahy je řešen jako samonivelační betonová stěrka. Dveře jsou až na hlavní vstupní dveře do foyer školy, které jsou prosklené, řešeny betonovým obkladem pro ucelenost materiality. Doplnky jako zábradlí jsou řešeny ve skle.

TECHNICKÉ ŘEŠENÍ

V budově jsou umístěny dvě technické místnosti, které se nacházejí v zázemní části nad sebou. Vytápění je zajištěno podlahovým topením napojeným na tepelné čerpadlo. Vzduchová výměna probíhá pomocí nucené ventilace. Budova nemá centrální vzduchotechnickou šachtu, veškeré technické rozvody jsou v interiéru příznané a viditelné. Kanalizace je řešena jímkou umístěnou mimo půdorys budovy, přímo na konstrukci vlnolamu.

Baltské moře

Świnoujście

Štětínský záliv

Štětín

Świnoujście je přímořské město na severozápadě Polska, ležící na břehu Baltského moře a v těsném sousedství hranice s Německem. Díky své poloze při ústí řeky Świny, která spojuje Štětínský záliv s Baltem, má Świnoujście významnou dopravní, přístavní a rekreační funkci. Město se nachází přibližně 110 km severně od Štětína a tvoří důležitý bod pro přeshraniční propojení Polska a Německa. Jeho strategická poloha a pobřežní charakter dlouhodobě ovlivňují jeho rozvoj i každodenní život.

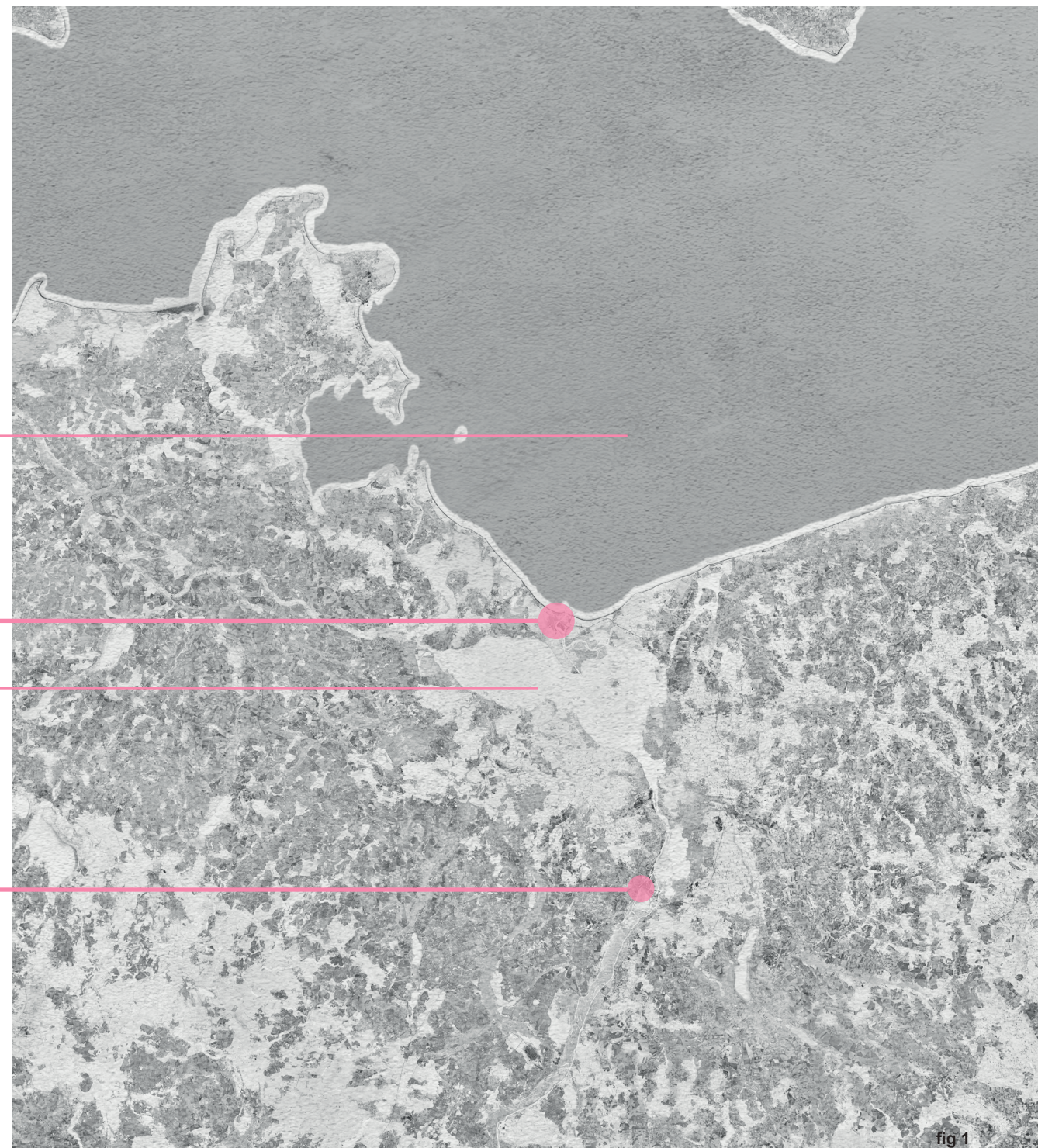

fig 1

Świnoujście je přímořské město ležící na severozápadě Polska při ústí řeky Świny do Baltského moře. Rozkládá se na několika ostrovech, z nichž největší jsou Uznam a Wolin. Jedná se o významný přístav, lázeňské město a turistické centrum, známé svým unikátním ostrovním uspořádáním, rozsáhlými plážemi, přírodními rezervacemi a historickým kontextem. Pobřežní charakter se tu promítá do každodenního života i historického kontextu města – od přístavních staveb, přes letoviskový urbanismus po současný rozvoj nábrežních zón.

Falochron Wychodni

Délka: 2 974,3 metrů (z toho 1 400 metrů zasahuje do moře)
Období výstavby: 2013–2014
Účel: ochrana LNG terminálu a přístavu před mořskými vlivy

Falochron Centralny

Délka: přibližně 1 400 metrů
Období výstavby: 1818–1823
Účel: ochrana vstupu do přístavu před silnými bouřemi a pomoc při manévrování lodí

Falochron Zachodni

Délka: přibližně 350 metrů
Období výstavby: 1818–1823
Účel: ochrana přístavu před nánosy písku a zajištění bezpečné plavby

Świnoujście se nachází přímo u Baltského moře, kde panují silné větrné podmínky a příbojové vlnění, zejména v období bouřek. Vlnolamy zde vytvářejí chráněný vnitřní přístav, kde je možné bezpečně zakotvit nebo manévrovat i za nepříznivého počasí. Definují vstupní koridor do přístavu, umožňují bezpečné vedení lodí skrze ústí řeky Świny a minimalizují riziko naplavení písku, bahna a jiných sedimentů do přístavního prostoru.

Zároveň jsou vlnolamy výrazným zásahem infrastruktury do přírody na jinak nenarušené pláži a čistém horizontu moře. [1]

fig 3

Neobvyklou a zajímavou stopou historie Swinoujscie je historický vlnolam, který vznikl v letech 1818-1823 na objednávku pruského krále Fridricha Viléma III. Hlavním účelem kamenné stavby bylo zajistit bezpečný průplav do přístavu, aby lodě nenajely na mělčinu. Dnes místo získalo díky své přímé a plynulé návaznosti na pláž jinou funkčnost a jedná se o kamenné molo, které je díky nádherným výhledům cílem mnoha turistických procházek.

Na konci vlnolamu se nachází Stawa Młyny, což je maják ve tvaru větrného mlýna. Maják slouží jako signál pro plavidla vplouvající do přístavu z Baltského moře.

Stawa Młyny je oficiálním symbolem Swinoujscie a je součástí oficiálního loga města, které je charakterizováno majákem. Maják je oblíbenou součástí prohlídek po Swinoujscie nebo jen cílovým bodem procházky po pláži. [2]

Vlnolam zachodni má asi 350 m, z čehož asi 200 m je volně v moři. V současné době je pochozí povrch vlnolamu již trochu znehodnocen časem a s vlivem zvyšující se hladiny moře a zároveň posouvání hranice pláže dále od města přestává být funkčním. Toto místo nyní vyžaduje vlnolam vyšší a delší, neboť tento již nedostačuje.

Ideou města je nový vyšší a delší vlnolam asi o 400 m, čímž by sahal na podobnou úroveň jako falochron centralny a spolu by tak ideálně rámovaly kanál ústí řeky Sviny.

Na této problematice stojí zadání samotné bakalářské práce, pro které je prodloužení vlnolamu výchozím bodem a rovněž parcelou.

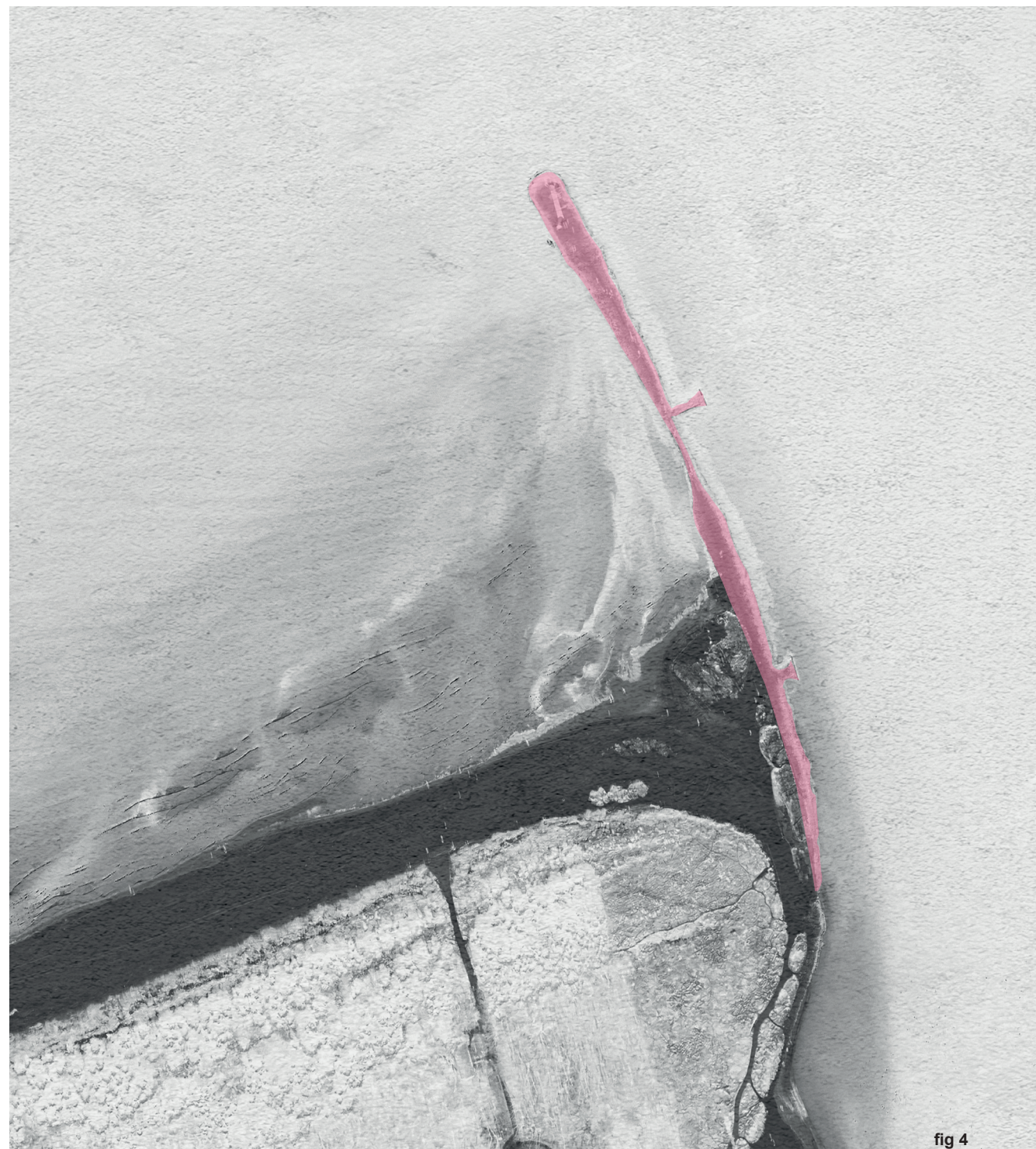

fig 4

fig 5

fig 7

fig 9

fig 11

fig 12

PŘÍSTUP K MÍSTU

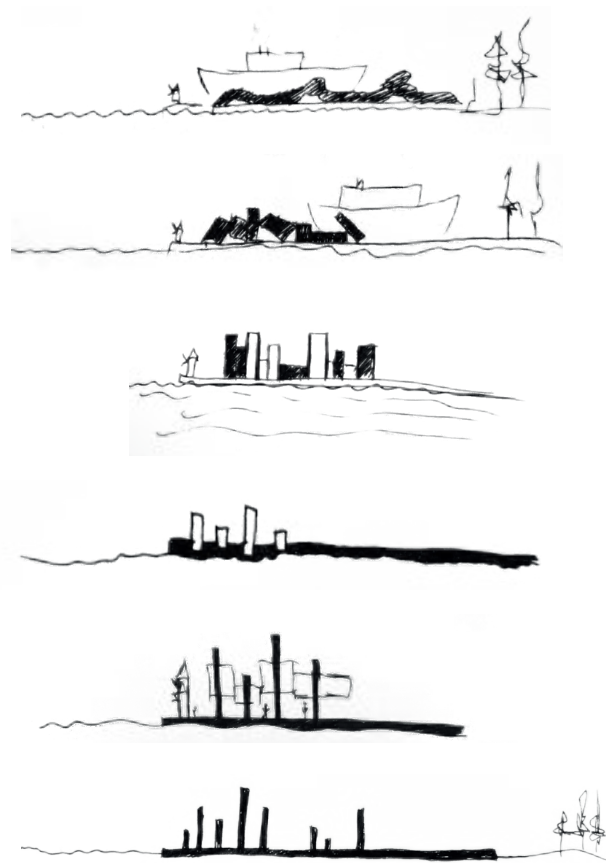

Jednou z nejcennějších kvalit, které při pohledu z pevniny na moře vnímáme, je nekonečnost, vizuální i mentální prostor, v němž se stírá hranice mezi mořem a nebem. Horizont, tvořený jemnou čarou, kde se potkávají dva živly, je pro člověka symbolem volnosti, nedosažitelnosti a klidu.

Na pláži ve Šwinoujściu je tato kvalita směrem na východ narušena přítomností stávajících vlnolamů. Jejich horizontální charakter sice z dálky působí nenápadně, téměř neviditelně, ale právě tím vytváří falešný dojem, že výhled zůstává nedotčený. Ve skutečnosti však tato šedá linie, byť opticky subtilní, nahrazuje čistý horizont technickým prvkem, který fyzicky i vizuálně přetíná přirozený výhled.

V tomto kontextu považuji za důležité přiznat si skutečný dopad lidského zásahu do krajiny. Pokus tvářit se, že nic nenarušujeme, pokud něco fyzicky budujeme, je podle mě pokrytecký. Nejde jen o vizuální vrstvu, jde o samotný princip.

Vlnolam představuje dramatický zásah do přirozeného řádu, jak z hlediska vnímání prostoru, tak z hlediska funkčního zásahu do přírodních procesů. Usměrnjuje tok vody, mění proudění, ovlivňuje přirozenou dynamiku pobřeží. Z tohoto pohledu je upřímnější a přínosnější pracovat s architekturou, která tento zásah nepřekrývá, ale přiznává. Která hledá rovnováhu mezi funkčností, odpovědností a architektonickým vyjádřením lidské přítomnosti v krajině.

Vertikální forma stavby se záměrně opírá o jednoduchost a čitelnost hmoty, která odpovídá přímočarosti horizontální linie vlnolamu, na něž přímo navazuje. V tomto kontrastu vertikály a horizontály nevzniká opozice, ale napětí, architektonické gesto, které vědomě artikuluje lidský zásah do krajiny. Zatímco horizont vlnolamu rozděluje hladinu moře a oblohy, vertikální forma věže tento horizont doplňuje, ukotvuje pohled, aniž by narušovala přirozené plynutí krajiny.

Objekt je svou morfologií záměrně zdrženlivý: nevyniká spektakulárností, ale přiznává svůj účel a logiku. Stává se fyzickým protipólem nekonečna, bodem, ke kterému se vztahuje lidská měřítková zkušenost. Nenarůstá do prostoru víc, než je nezbytné. Stejně jako vlnolam vzdoruje přírodním silám, i věž vzdoruje vizuální neurčitosti otevřené krajiny skrze pevný, zřetelný tvar.

Objekt umístěný na výrazné linii pobřežní ochranné konstrukce je od počátku zasazen do mnohvrstevnatého kontextu. Vzhledem k délce této struktury je vnímán z celé řady perspektiv, z dálky i z bezprostřední blízkosti, z pevniny, pláže i z hladiny moře.

Z velké vzdálenosti, v širokém horizontálním panoramatu moře a pobřeží, se i výrazná hmota objektu relativizuje. Její měřítko se rozplývá v rytmu horizontu a masivní struktura působí překvapivě subtilně, téměř abstraktně. V tomto měřítku přestává být čitelnou stavbou a stává se součástí liniového rastru, který zdánlivě nenarušuje nekonečnost výhledu.

Jakmile se však k objektu přibližujeme, zejména při pohybu po samotné ose vlnolamu – proměňuje se i naše vnímání. Vztah mezi člověkem a objektem se dramaticky mění, hmota roste, získává na váze, ztrácí abstrakci a stává se přímou fyzickou zkušeností. Objevuje se monumentalita, detail, tíha i struktura. Tento fenomén postupného proměňování měřítka v čase i prostoru je pro prostředí vlnolamu klíčový.

Čím dále po vlnolamu směrem k moři se objekt nachází, tím silněji na něj působí kontrast mezi lidskou hmotou a otevřenou krajinou. Měřítko okolí mizí, zůstává jen voda, vítr a horizont. Stavba umístěná v této poloze se tak dostává do přímého kontaktu s ideou nekonečna, stává se jeho protipólem, vertikálním bodem v horizontálním světě.

Z tohoto důvodu je právě konec vlnolamu ideálním místem pro objekty, které mají nést architektonický, symbolický nebo orientační význam. Je to prostor, kde se záměrně koncentruje měřítko, význam i vztah k okolnímu světu.

Z hlediska materiality je pro návrh zásadní samotná podstata vlnolamu, jeho charakter technické, masivní, infrastrukturní stavby, jejímž základním materiálem je beton. Vlnolam je koncipován jako trvalá struktura, která vzdoruje nárazům vln, mořské soli a větru. Jeho hmota je syrová, těžká a přímá, bez potřeby estetizace, protože její výraz vychází přímo z funkce a konstrukční logiky.

Architektonický objekt umístěný na tuto strukturu by měl tyto vlastnosti respektovat a přirozeně na ně navázat. Cílem není na vlnolam něco „postavit“, ale nechat architekturu z této struktury vyrůst jako její další vrstvu nebo pokračování, zesílení a artikulaci. Architektura tak s vlnolamem nesplyvá pouze v půdorysu, ale i v celkovém prostorovém a významovém výrazu. Vlnolam se tak plynule prolíná do stavby a naopak, hranice mezi tím, co je ještě infrastruktura a co už architektura, se stírá.

Klíčovou rolí v propojení mezi vlnolamem a stavbou hraje jednotná materialita, beton. Použití stejného materiálu pro konstrukci nadstavby zajišťuje nejen vizuální soudržnost, ale i srozumitelnou konstrukční návaznost. Architektura a vlnolam se vzájemně prolínají. Vlnolam stoupá do výšky a pozvolna se transformuje v objekt, zatímco objekt svou hmotou přirozeně navazuje na rytmus a logiku masivu pod sebou.

Výsledkem je kompaktní forma, která nepůsobí jako cizí těleso vsazené do pobřeží, ale jako integrální součást pobřežní infrastruktury. Takový přístup zároveň eliminuje zbytečné vizuální vrstvení nebo materiálové kontrasty, a naopak umožňuje čitelnost základní ideje, že architektura může být přirozeným rozšířením krajinné i technické struktury.

„Mezi stavbou a prostředím, v němž se stavba nachází, probíhá neustálá hra, neustálé střádání toho, co jeden od druhého berou a co si vzájemně nabízí.“ [3]

Horizontální prostředí X vertikální stavba. Navzájem si dávají kontrast těchto dvou směrů a doplňují se v harmonii obojího, které spolu souvisí a dotváří se.

„Rozpoložení obestavěného prostoru, které pozorovatelé, obyvatelé, návštěvníci a i samotné okolí stavby bezprostředně sdílejí a zároveň si je předávají.“ [3]

Dialog stavby s člověkem přímo na vlnolamu, se starým vlnolamem i širokým okolím pláže a nekonečností moře.

„Napětí mezi vnitřkem a vnějškem. Vyjmeme kousek zeměkoule a vestavíme ho do malé bedýnky.“ [3]

Uzavírání prostoru na širém moři, kousky nekonečnosti uzavřené v něco definovaného a konečného. Jak snadné je charakter nekonečnosti a volnosti změnit, ukrást.

„Z ničeho nic pocit místa v rámci velkého prostoru venku, kolem člověka vzniká pozdru, jiný pocit individuality nebo společnosti.“ [3]

Člověk v boxu sám je extrémně individuální záležitost, naprosto jiná než býž na otevřeném mole sám. Stejně tak skupina lidí v boxu je extrémně společenská záležitost, naprosto jiná než skupina lidí na dlouhém otevřeném mole.

„Stupně intimity souvisí s blízkostí a odstupem, s vnímáním měřítka, velikosti, hmoty díla vůči mně.“ [3]

Různé stupně intimity v závislosti na kontextu a prostorovém vztahu k objektu ale i v rámci něho samotného.

„Je důležité cítit, jak z prostoru, který objekty obklopuje, vymezují prostor vnitřní, nebo jak nekonečnou kontinuitu prostoru zachycují do jakoby otevřené nádoby.“ [3]

Vnímatelný vzájemný vztah mezi otevřeným, uzavřeným, polouzavřeným a jejich vztahy vůči sobě, jejich možné prolínání a existence v rámci jednoho místa.

„Měřítka krajiny vůči stavbě.“ [3]

Obrovské měřítka horizontální roviny moře.

„Blok z masivního materiálu velký jako dům, kompaktní masa hmoty, která se vydlabá, udělají se do ní drážky vysoké jako místnost a vysekají se precizní dutiny, a stane se z toho budova.“ [3]

V návrhu pracuji s ideou funkčního a prostorového prolínání, které spojuje vlnolam, molo, a školu architektury i samotnou kompozici jednotlivých budov do jednoho celku. Nevznikají tak oddělené prvky, ale jediná kompaktní betonová hmota, ve které se jednotlivé složky vzájemně ovlivňují a doplňují.

Základ návrhu tvoří samotný vlnolam – robustní horizontální linie, která svou hmotou chrání pobřeží, ale zároveň slouží jako nosná struktura pro další vrstvy funkcí. Celý vlnolam je pochozí, čímž přebírá roli mola, a zpřístupňuje celou svou délku veřejnosti. Funkce mola je zde plně integrována, nevzniká jako přídatek, ale jako přirozená součást struktury.

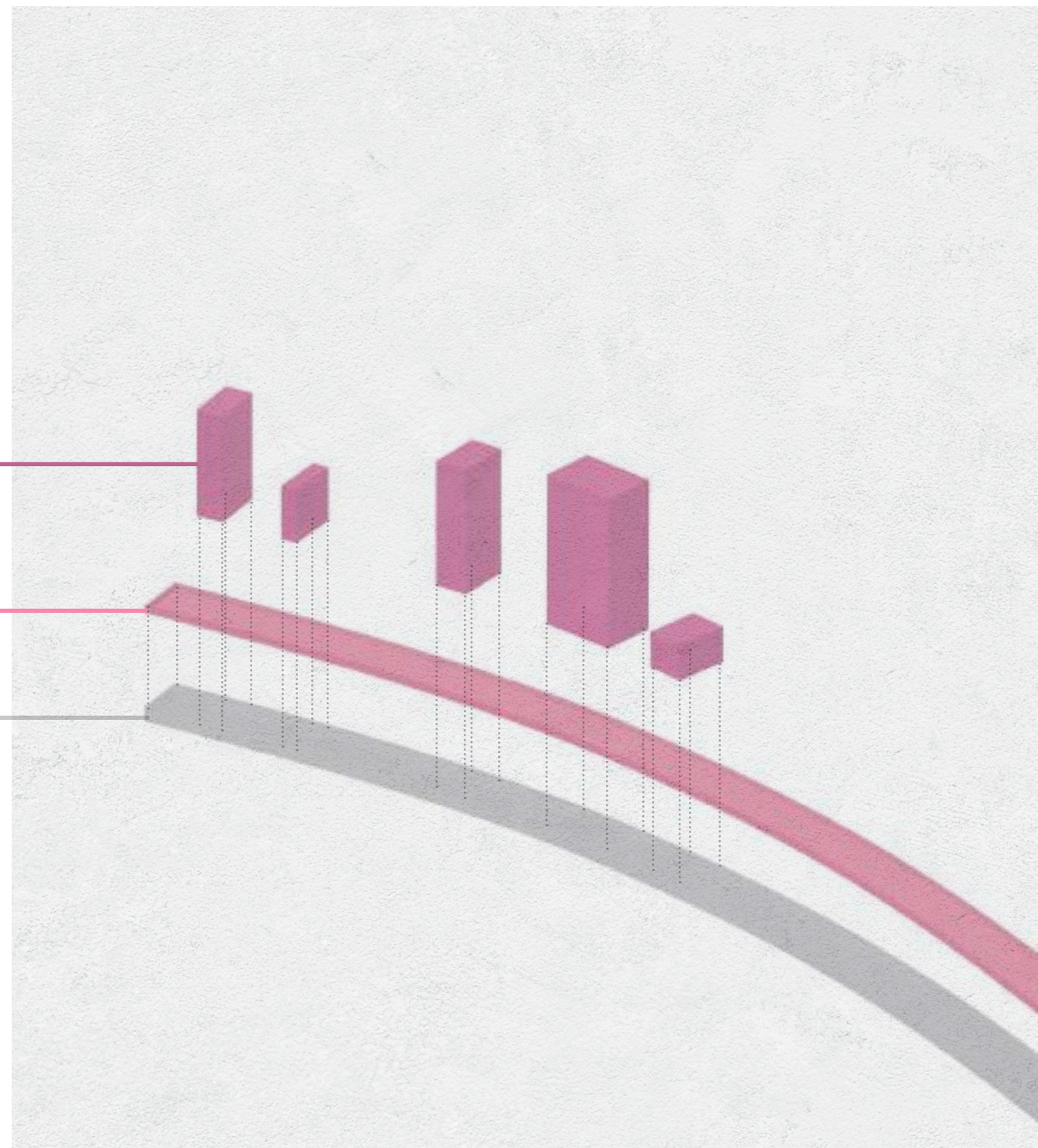
Z vlnolamu vyrůstají vertikální objemy, které nesou různé funkce včetně školy architektury. Tyto vertikály jsou navrženy jako průchozí, takže neuzavírají vlnolam jako bariéry, ale umožňují průběžný pohyb a kontakt mezi veřejným prostorem a interiéry. Vzniká tak vrstvený prostor, kde se jednotlivé světy setkávají v rámci jednoho architektonického systému.

Tímto řešením se stírá hranice mezi objektem a infrastrukturou, mezi interiérem a exteriérem, mezi městskou funkcí a krajinou. Všechny vrstvy a funkce se setkávají v jednom těle, které přirozeně propojuje pobřeží s mořem, město s krajinou a uživatele s prostředím.

Vertikální hmota

Molo

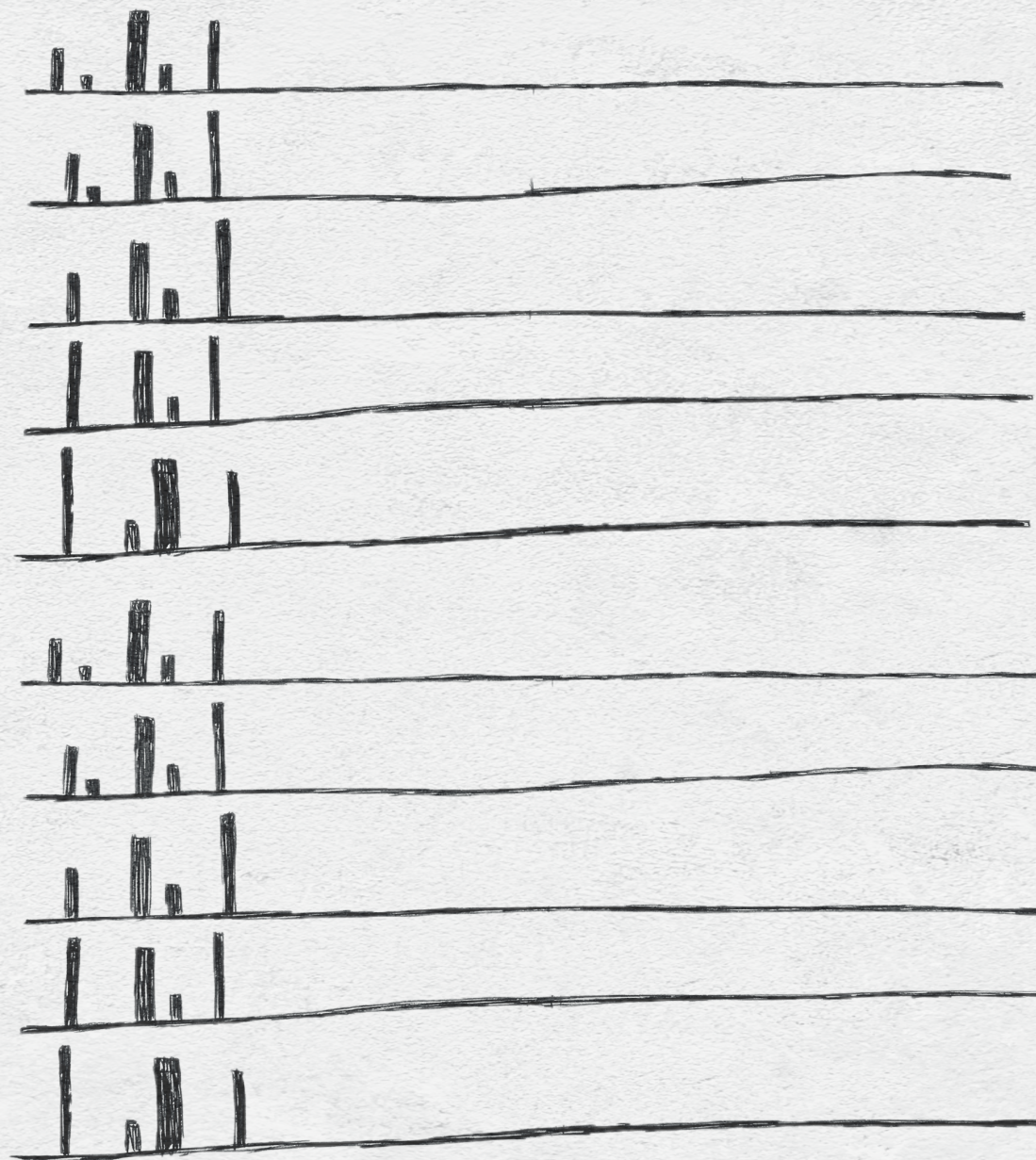
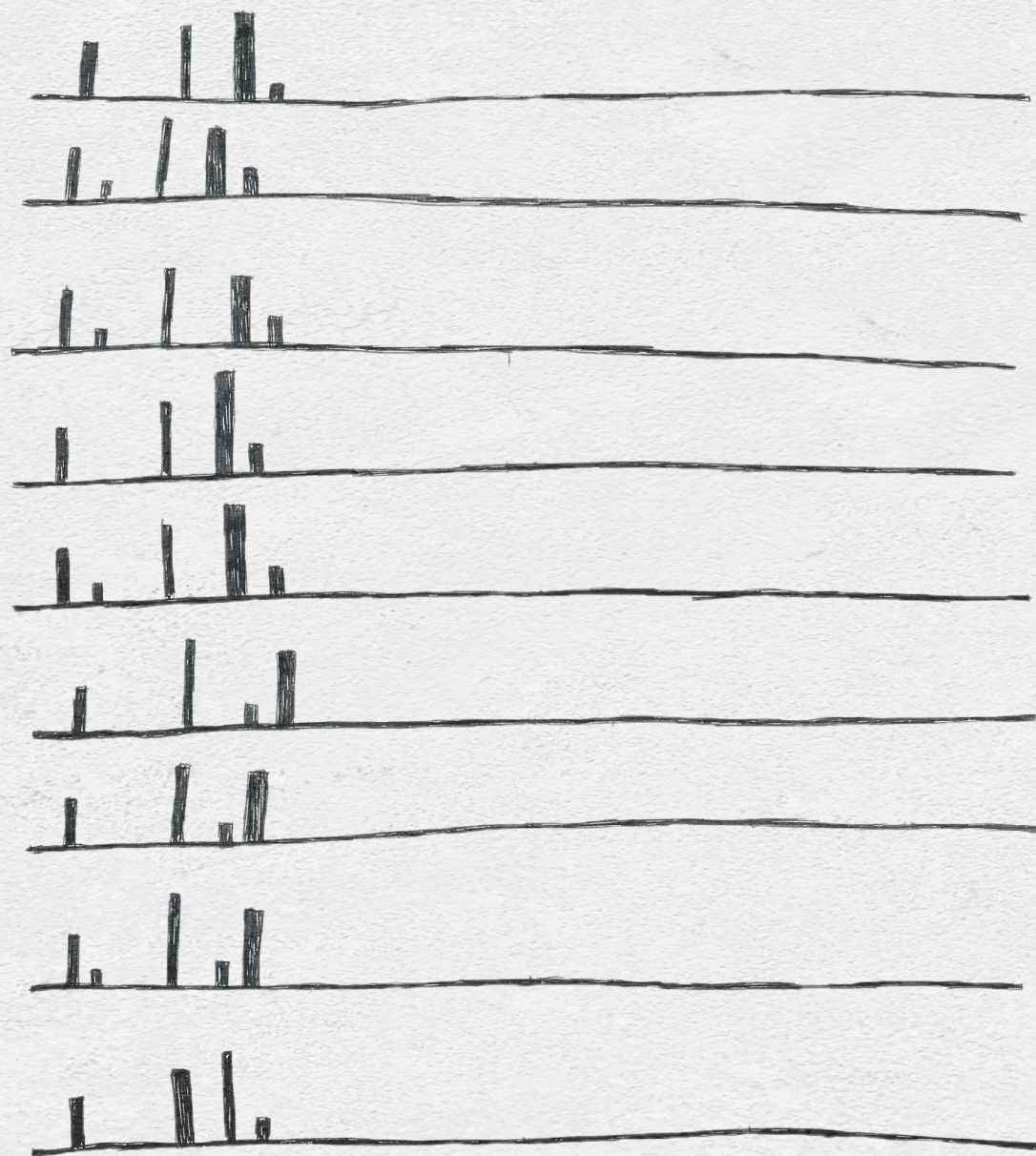
Vlnolam

Vertikální objekty umístované na nově navržený vlnolam jsem nevníkala izolovaně, ale jako součást vzájemně provázané kompozice. Od začátku návrhu jsem zkoumala různé prostorové vztahy, kreslila možné varianty rozmístění a hledala takovou sestavu, která bude fungovat jak z hlediska vizuální rovnováhy, rytmu a měřítka, tak i s ohledem na funkci každého z objektů.

Jednotlivé vertikály jsem navrhovala s vědomím, že jejich umístění na otevřené pobřežní linii přináší specifické provozní i symbolické možnosti – mohou fungovat jako orientační body, rozhledny, místa odpočinku, či drobná zázemí. I proto byla hledaná kompozice výsledkem vyvažování prostorových, vizuálních i funkčních úloh, které jednotlivé body v krajině nesou. Se vzáleností od pevniny se zvyšuje intimní charakter.

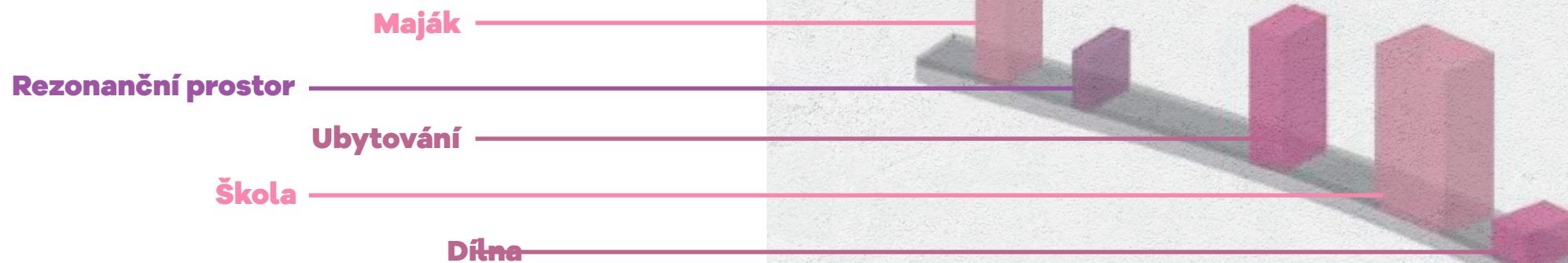
Na začátku celé kompozice, nejbližší pevnině, se nachází pracovní dílna školy, prostor, který svou živostí, potřebou materiálového zázemí a častým pohybem lidí přirozeně patří na místo s nejlepší dostupností. Je prvním bodem vstupu do celého souboru a otevírá cestu k dalším funkcím. Jelikož jako všechny prvky kompozice průchozí, nabízí tak kontakt veřejnosti s architektonickou tvorbou a taky expanzí pracovního prostoru ven volně na plochu vlnolamu.

Za dílnou se nachází samotná budova školy, která má tak na dílnu dobrou návaznost. Škola sama o sobě se svou formou otevírá směrem do moře, nikoli k městu, podobně jako ostatní budovy, jelikož celkový koncept orientace je založen na odloučení.

Následuje ubytování pro návštěvníky školy, které vnímám jako nedílnou součást takto koncipované kompozice, jelikož se mohou studenti během návštěvy zcela „uzavřít“ v této specifické lokalitě a vnímat její celkovou atmosféru. Této budově již nestojí ve výhledu žádný výrazně vysoký prvek v těsné blízkosti, čímž je zajištěn klidný výhled na nekonečnost moře. Ubytování v této kompozici by mělo mít klášterní a meditativní charakter, kde může jedinec vnímat izolovanost v kontrastu vůči volnému prostředí.

Předposledním prvkem je rezonanční prostor, který poskytuje procházejícím zcela jiný zážitek vnímání mořského elementu, jelikož se od něj zcela uzavře do vysokého boxu, ve kterém může pouze poslouchat rozléhající se zuky mořské vody, která proniká do štěrbiny ve vlnolamu nacházející se pod tímto prostorem.

Na konci celé kompozice se samozřejmě nachází maják, který slouží zároveň jako vyhlídka, ale především bezprostředně artikuluje kontrast vertikály a horizontály, jelikož celou kompozici uzavírá vysokým vertikálním průchodem, za kterým se již nenachází nic jiného než čistý a nekonečný horizont mořské hladiny.

Nový vlnolam je situován podél historického západního vlnolamu, směrem do lodního kanálu. Při jeho návrhu pro mě bylo klíčové respektovat hodnotu stávajícího západního vlnolamu, který má význam nejen z historického hlediska, ale i pro své prostorové a urbanistické vztahy k pláži a návaznosti na městskou strukturu Šwinoujście. Z těchto důvodů nebylo cílem starý vlnolam nahradit nebo vizuálně či fyzicky oddělit, ale naopak s ním citlivě navázat dialog prostřednictvím nové linie, která jej doplňuje.

Nový vlnolam se napojuje na pevninu v místě, kde začíná historická trasa západního vlnolamu, a rozvíjí se dále do moře v délce přibližně 800 metrů, tedy zhruba dvojnásobné délky původní struktury.

Z hlediska směřování nové linie by bylo logické zrcadlit geometrii centrálního vlnolamu na protější straně kanálu. Já jsem se však rozhodl formu na jejím konci mírně stočit směrem k západu. Toto rozhodnutí má dva zásadní důvody.

Prvním je rozšíření ústí kanálu, čímž dochází k otevřenější a štedřejší prostorové situaci v místě vstupu do přístavu. Tím se nový vlnolam stává nejen ochranným prvkem, ale i aktivním tvůrcem krajinné brány.

Druhým důvodem je možnost orientace architektonických objektů, které budou na konci nové linie umístěny. Díky zakřivení v závěru vlnolamu je možné natočit budovy tak, aby jejich hlavní fasády směřovaly přímo na otevřené moře, tedy k severu. V tomto směru nejsou ve výhledu žádné další části kompozice, stávající vlnolamy ani jiné překážky. Obytné nebo bytové prostory tak získávají nerušený vizuální kontakt s horizontem a čistou mořskou linií. S tím souvisí i druhý směr výhledu na pobřeží stejně nerušeného charakteru.

Na styku starého a nového vlnolamu dochází k vytvoření polootevřeného vodního prostoru, jehož tvar by mohl omezit přirozené proudění vody a vést k nežádoucímu zanášení vzniklého zálivu. Aby se předešlo těmto negativním důsledkům, je v nové konstrukci vlnolamu v tomto místě navržen průtokový otvor. Ten umožňuje průběžnou cirkulaci vody a zachování rovnováhy daného úseku pobřeží.

fig. 14

Celá kompozice budov je situována na samotný konec vlnolamu. Toto umístění vychází z myšlenky odloučení a izolace v rámci jinak silně rekreačně a městsky využívaného pobřeží.

Zatímco střední a počáteční části vlnolamu jsou vnímány jako veřejnější a dostupnější, konec této masivní konstrukce se stává místem klidu a oddělení. Odloučení zde nepůsobí jako uzavření, ale jako prostor soustředění, jako možnost vystoupit z běžného rytmu města i turismu a věnovat se kontemplaci, tvorbě či studiu.

Izolace není v tomto případě překážkou, ale výhodou. Vzdálení se od civilizace zde vytváří prostor pro vznik výjimečného prostředí, které má jinou časovost, jiné tempo. Samotný konec vlnolamu nabízí kontakt s mořem v jeho nejintenzivnější podobě, bez vizuálních rušivých vlivů a zároveň s výhledem na otevřený horizont.

Tato pozice tak podtrhuje jedinečnost navrženého souboru, jehož charakter vychází právě z dialogu mezi surovou infrastrukturní masou, pobřežní krajinou a myšlenkou lidského útočiště – místa, kde se prolíná vzdělávání, tvorba i ticho.

Co je škola architektury? V mém pojetí to není budova s jasně daným programem výuky, ale místo, kde se architektura sama stává nástrojem poznávání. Nejde o instituci, ale o prostředí, které je schopné vyvolat otázky, podněcovat dialog, stimulovat citlivost vůči prostoru i okolnímu světu. Nejde o učebny a rozvrhy, ale o architektonický rámec, který vybízí k pozorování, naslouchání, tichému vnímání i sdílení.

Tato škola je laboratoří v původním smyslu – místem zkoumání, kde se mísí zkušenost, intuice a myšlenka. Jejím hlavním cílem není výuka jako systém, ale vytváření podmínek pro to, aby se člověk mohl s architekturou setkat – ne zprostředkovaně, ale napřímo.

Návrh školy nevzniká jako izolovaný objekt, ale jako součást širší kompozice situované na konci nově navrženého vlnolamu – místa, které je samo o sobě symbolem přechodu, hranice i kontaktu. Tato lokalita umožňuje pracovat s atmosférou odloučení a zároveň s napojením na veřejnost. Škola tak stojí na pomezí – mezi pevninou a mořem, mezi infrastrukturou a krajinou, mezi pohybem a zastavením.

V celém návrhu je silně přítomná práce s kontrastem horizontální linie vlnolamu a vertikálních hmot budov. Právě škola je jednou z těchto vertikál – vyrůstá z horizontu jako výhonek z masivní betonové základny. V její prostorové skladbě se prolínají otevřené a uzavřené části, průhledy a stísnění, světlo a těžká hmota stěn. Interiér není členěn jen funkčně, ale především prostorově – výšky podlaží se proměňují, průhledy propojují různá patra, intimita roste nebo se ztrácí v závislosti na poloze v rámci budovy. Prostor uvnitř je dynamický, neustále se proměňuje podle pohybu, světla i vnímání.

Škola je zde místem rozjímání i tvorby, zázemím pro ticho i diskusi. Je otevřená okolnímu světu, propojená s mořem a průchozí pro veřejnost. Zároveň si však ponechává určitý odstup – díky umístění na konci vlnolamu má možnost soustředit se sama na sebe, být v určitém smyslu osamělá, a právě tím vnímavější.

Materiál a technologie jako součást architektonického konceptu. V tomto návrhu hraje klíčovou roli materialita, konkrétně monolitický beton, který určuje nejen charakter stavby, ale také samotný způsob jejího vzniku. Konstrukci z pohledového betonu nevnímám pouze jako výsledek návrhu, ale jako projev stavebního procesu, který je do návrhu vědomě začleněn.

Monolitické stavby vznikají odléváním betonu do bednění, tedy do dočasných forem, které určují výsledný tvar konstrukce. Tyto formy se skládají z modulárních prvků s danými rozměry, což vytváří opakovatelné rastry, které mohou být čitelné i ve výsledné architektuře. Tento systém výstavby v návrhu neignorují, naopak ho považují za výchozí bod.

Proporce jednotlivých budov, velikosti prostor, výšky i rozmístění otvorů vycházejí z logiky konstrukčního systému a respektují základní pravidla práce s betonem. Přesněji řečeno se řídí možnými proporcemi forem a snaží se je nenarušovat, ale vycházet z nich. Architektura se tak přirozeně propojuje s konstrukcí, návrh není nadřazený technologii, ale obě vrstvy spolu komunikují a navzájem se podporují.

Výsledkem je konzistentní celek, ve kterém materiál, forma i způsob realizace tvoří jednotu. Beton není jen povrch nebo výrazový prostředek, ale je strukturou, konstrukcí i ideou.

Konkrétním použitým bednicím systémem je v tomto návrhu Peri MAXIMO.

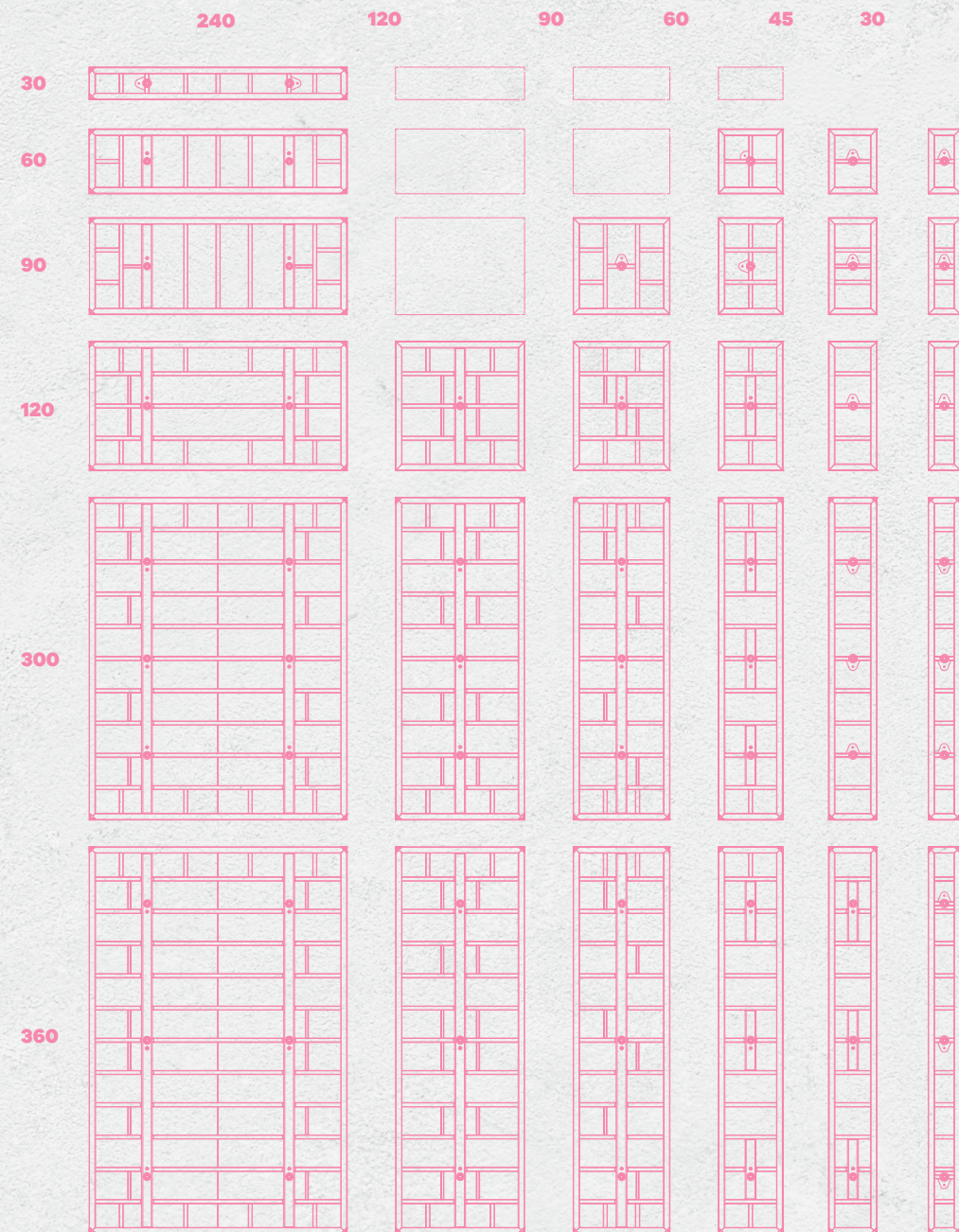
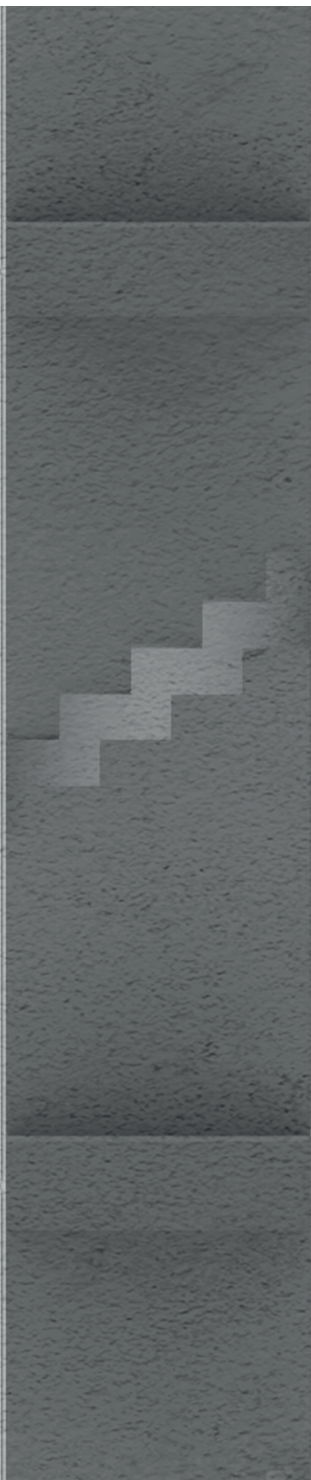

fig 15

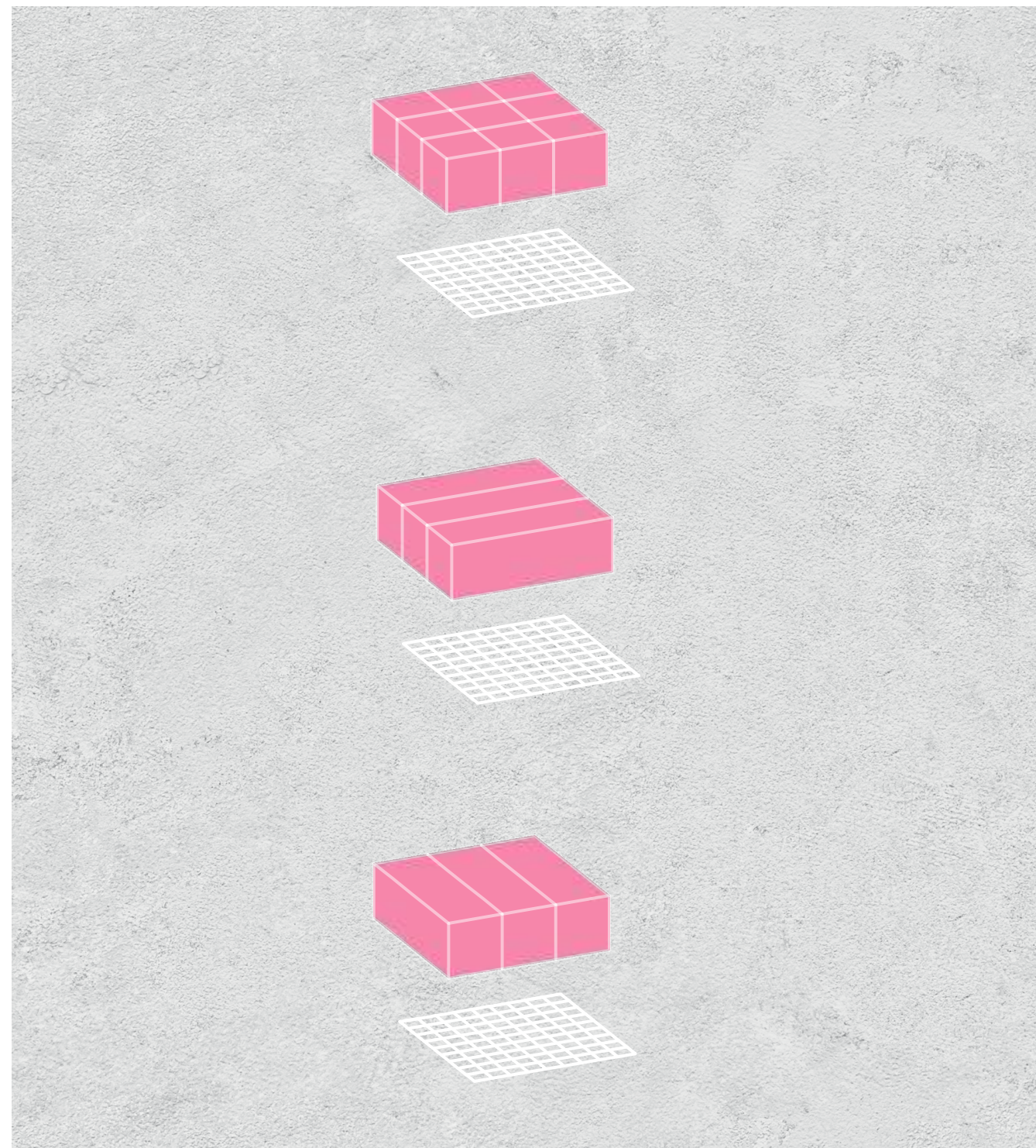
Veškerý prostor budovy včetně interiéru je založen na modulárním systému bednění, který určuje jak strukturu konstrukce, tak prostorové uspořádání. Pro dosažení vzájemné propojenosti prostorů v rámci vertikálního objektu jsem postupovala následovně.

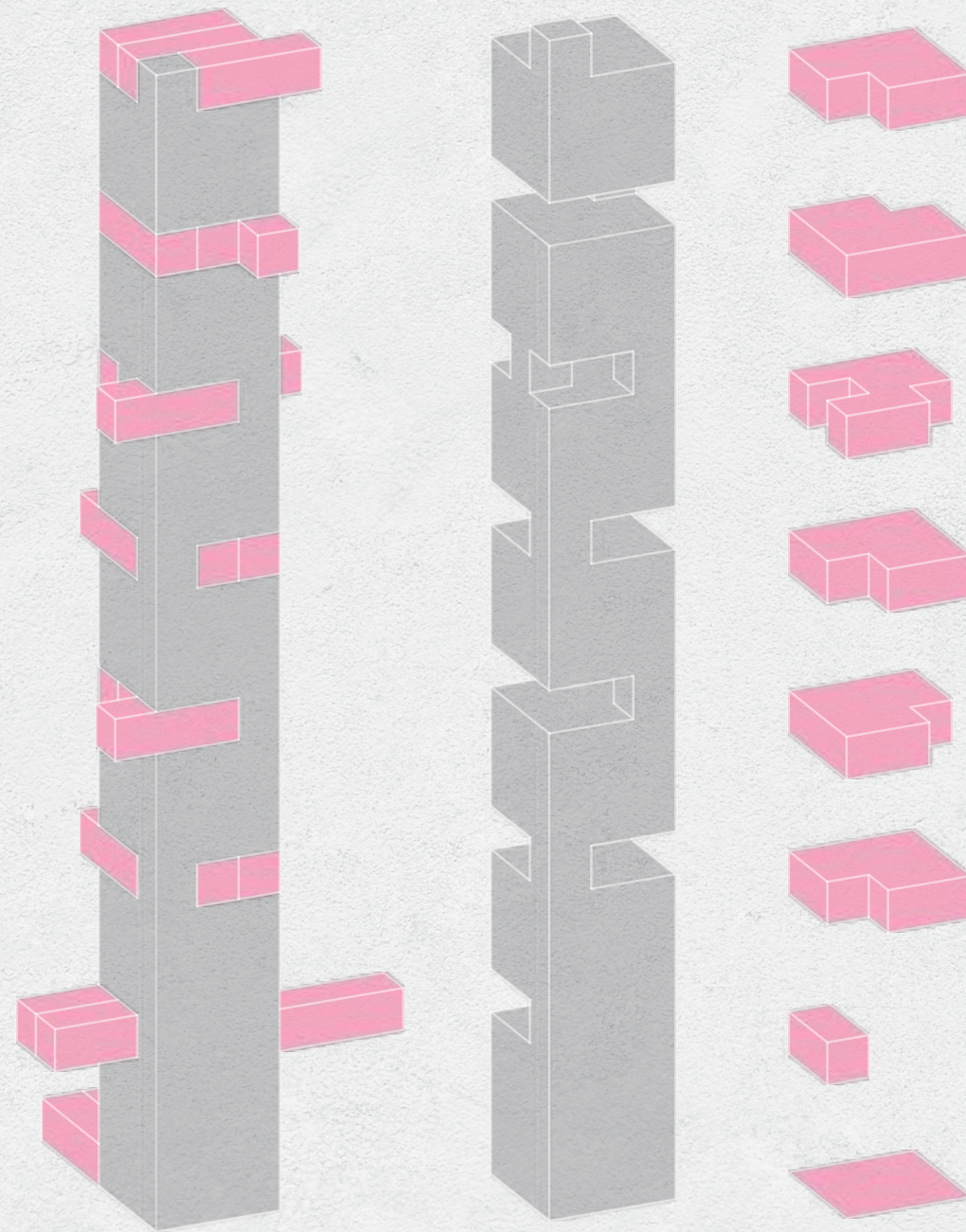
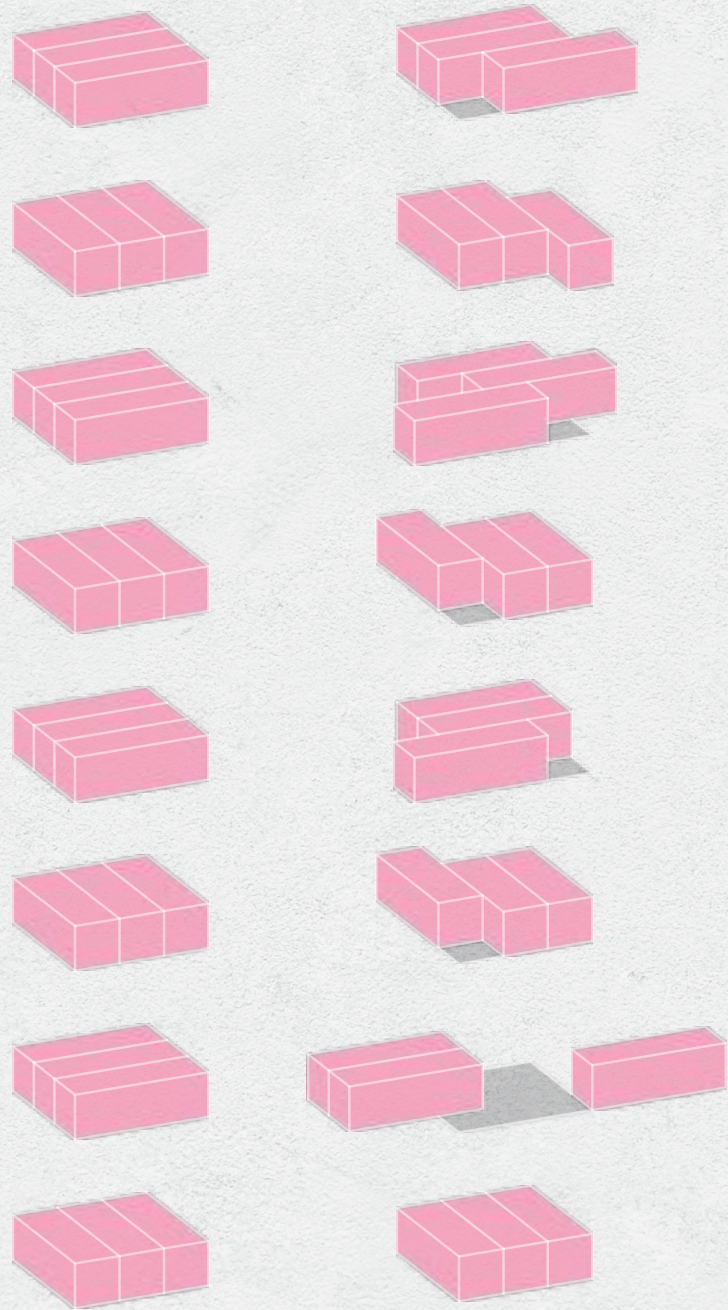
Nejprve jsem definovala základní grid hlavního prostoru školy, který rozděluje čtverec o rozměrech 10,8 × 10,8 metrů na devět menších modulů o velikosti 3,6 × 3,6 metru. Tento hlavní grid je dále dělen na segmenty po 1,2 metru, což se následně promítá i do rytmu a členění fasády, především v logice rozmístění oken a otvorů.

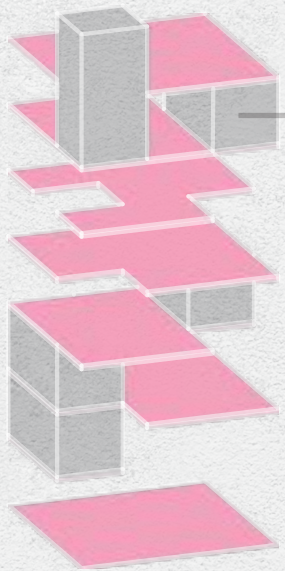
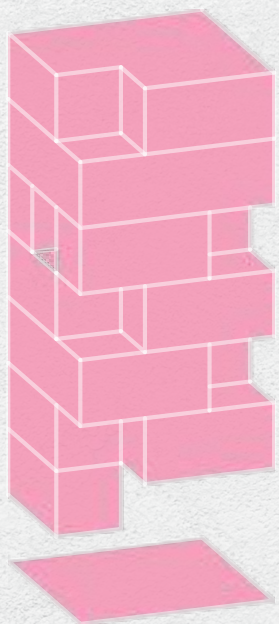
V takto zvoleném gridu jsem vyskládala něco jako jenga věž, kdy posouváním jejích dílků v orientaci předem určených směrech vzniká tvar každého podlaží. Tento postup vytváří systém „voidů“, tedy volných prostorů naskrz podlažími o půdorysné velikosti jednoho modulového prostoru (3,6 × 3,6 m), které umožňují vzniknout plynulému a kontinuálnímu vnitřnímu prostoru, propojujícímu všechny úrovně hlavní části budovy. Výsledkem je harmonická rovnováha mezi pevnou strukturou a otevřenými průhledy, která podporuje jak vizuální kontakt, tak funkční propojení prostorů uvnitř školy.

V dalším kroku jsem k již vzniklým podlažím přidala boxy - menší, uzavřenější prostory s intimnějším charakterem. Tyto boxy dodávají budově výraznou rozmanitost a členitost, zároveň umožňují různorodé způsoby využití jejich jednotlivých částí. Díky nim prostor získává hloubku a dynamiku, která obohacuje celkový zážitek z pobytu v budově.

V závěrečné fázi návrhu jsem k samotné stavbě doplnila zázemí, zahrnující hlavní i únikové komunikace, výtah a praktické prostory, jako jsou technická místnost, toalety či kuchyňka. Výsledný půdorys budovy tak tvoří hlavní prostorový grid o rozměrech 10,8 × 10,8 metrů doplněný o zázemí o rozměrech 10,8 × 4,8 metru, což dohromady vytváří kompaktní a zároveň funkčně přehlednou strukturu.

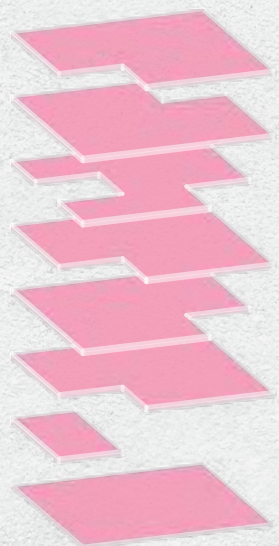

Částečně uzavřené boxy s průhledy

Částečně uzavřené boxy fungují jako místnosti, které nejsou zcela oddělené od okolního prostoru. Díky oknům si zachovávají vizuální propojení se zbytkem interiéru a umožňují tak kontinuální kontakt. Tyto boxy dodávají budově rozmanitost v charakteru prostorů a plní různé funkce, od otevřenějších, více veřejných částí až po intimní, meditativní kouty, které podporují klid a soustředění.

Komunikace

Hlavní a zároveň úniková komunikace je situována v zázemní části budovy, kde zajišťuje plynulé propojení všech pater, aniž by narušovala prostorovou logiku hlavních částí interiéru. Toto umístění umožňuje zachovat otevřenost a kontinuitu hlavních prostorů, zatímco zázemí slouží jako diskretní a funkční páteř stavby.

Zázemí

Zázemí, zahrnující technické místnosti, toalety a kuchyňku, je rovněž umístěno v této části budovy. Díky své funkci získává tato zóna intimnější charakter, který kontrastuje s otevřeností a charakterem hlavních prostor školy. Toto oddělení podporuje komfort uživatelů a zároveň respektuje prostorovou logiku celého návrhu.

Celkový systém vnitřních komunikací je navržen jako součást prostorové logiky budovy. Únikové schodiště umístěné v zázemní části objektu zajišťuje vertikální propojení všech podlaží a zároveň ve vyšších patrech postupně přebírá funkci schodiště hlavního. Toto řešení umožňuje pohyb mezi jednotlivými úrovněmi školy bez narušení otevřeného a propojeného charakteru hlavního prostoru.

V přízemí, v části určené veřejnosti, se nachází hlavní vstupní schodiště, které vede k vyhlídkové plošině a zároveň k hlavnímu vstupu do školy. Část tohoto schodiště má zároveň bytový charakter a slouží jako místo setkávání či odpočinku.

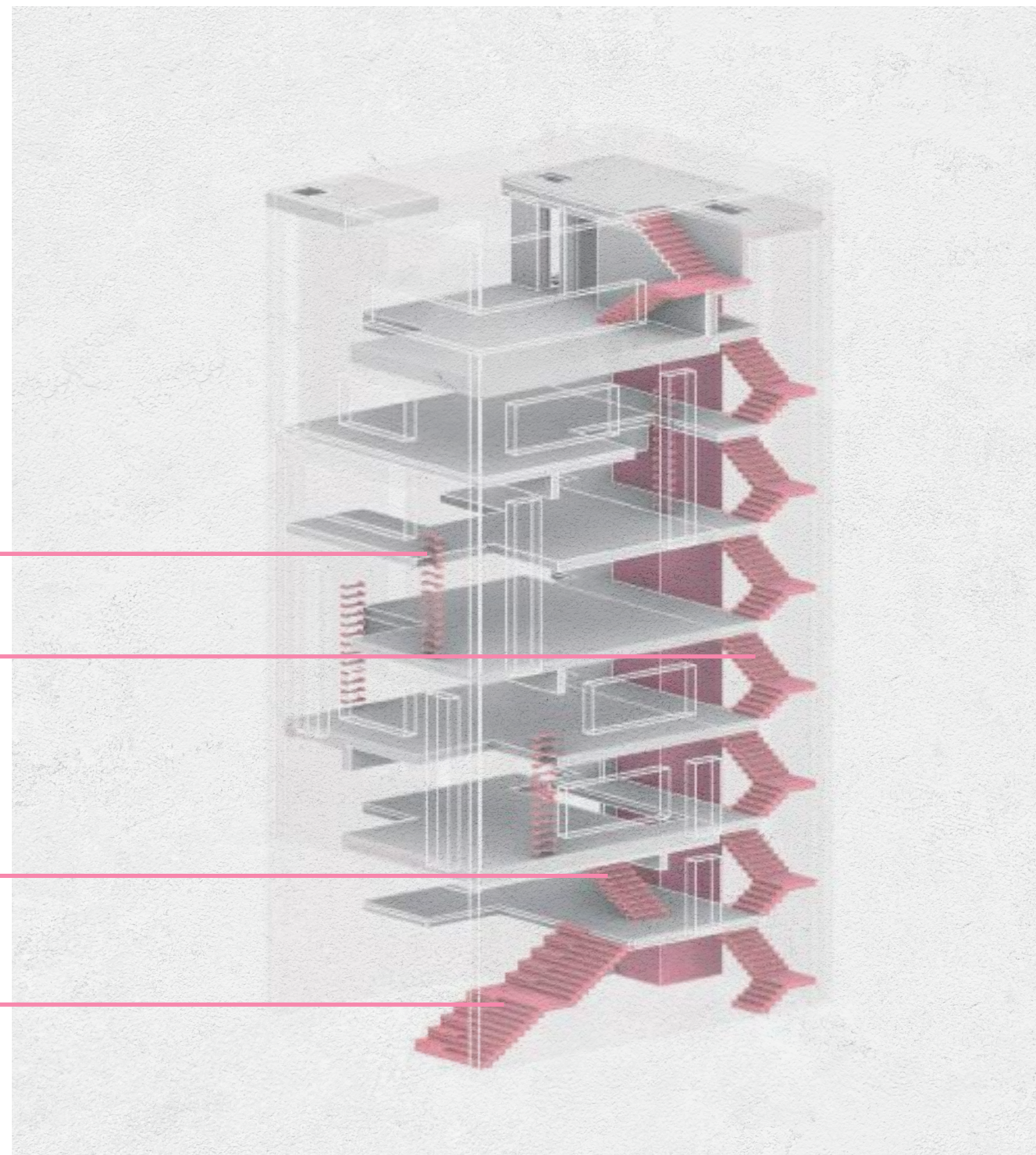
V rámci hlavního prostoru školy jsou dále rozmístěny žebříky, které umožňují vertikální pohyb mezi podlažími bez nutnosti vstupovat do zázemní části. Tento systém podporuje volnost pohybu a různorodé způsoby užívání prostoru, čímž přispívá k dynamice a otevřenosti prostředí školy.

Žebříky

Hlavní a únikové schodiště

Navazující schodiště ke vstupu do školy

Hlavní veřejné schodiště

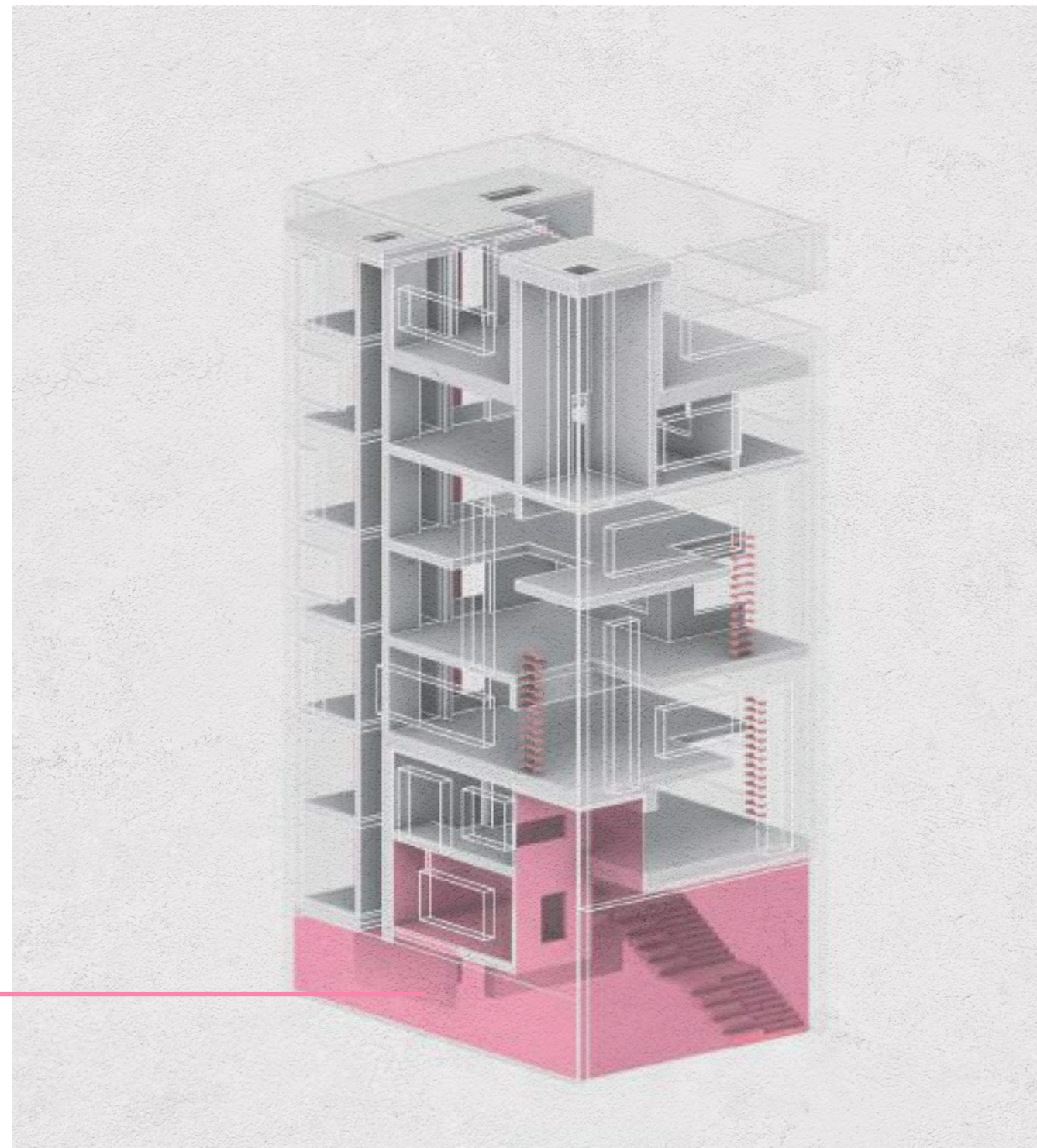

Vzhledem k umístění budovy školy na vlnolamu, který zároveň slouží jako molo, je její přízemí navrženo jako otevřený a volně průchozí veřejný prostor. Nejde však jen o prostý komunikační koridor. Veřejnost zde vstupuje přímo do struktury budovy, která je pojata jako prostorově vrstevnatý celek.

Veřejný prostor se přirozeně propisuje i do vyšších pater objektu, prostřednictvím pobytového schodiště, vyhlídky nebo průhledů skrz budovu. Studenti i návštěvníci se stávají součástí téhož prostoru, který nabízí k pozorování, setkávání i vzájemné inspiraci.

Tímto principem se podporuje otevřenost, sdílení a dialog. Škola se nestaví na piedestal, ale zůstává zakořeněná v prostředí, které je stejně tak určeno k výuce jako k prožitku, pohybu, zastavení. Vzniká tak místo, kde se architektura, vzdělávání a každodenní život neoddělují, ale prolínají v jediném společném prostoru.

Veřejný prostor

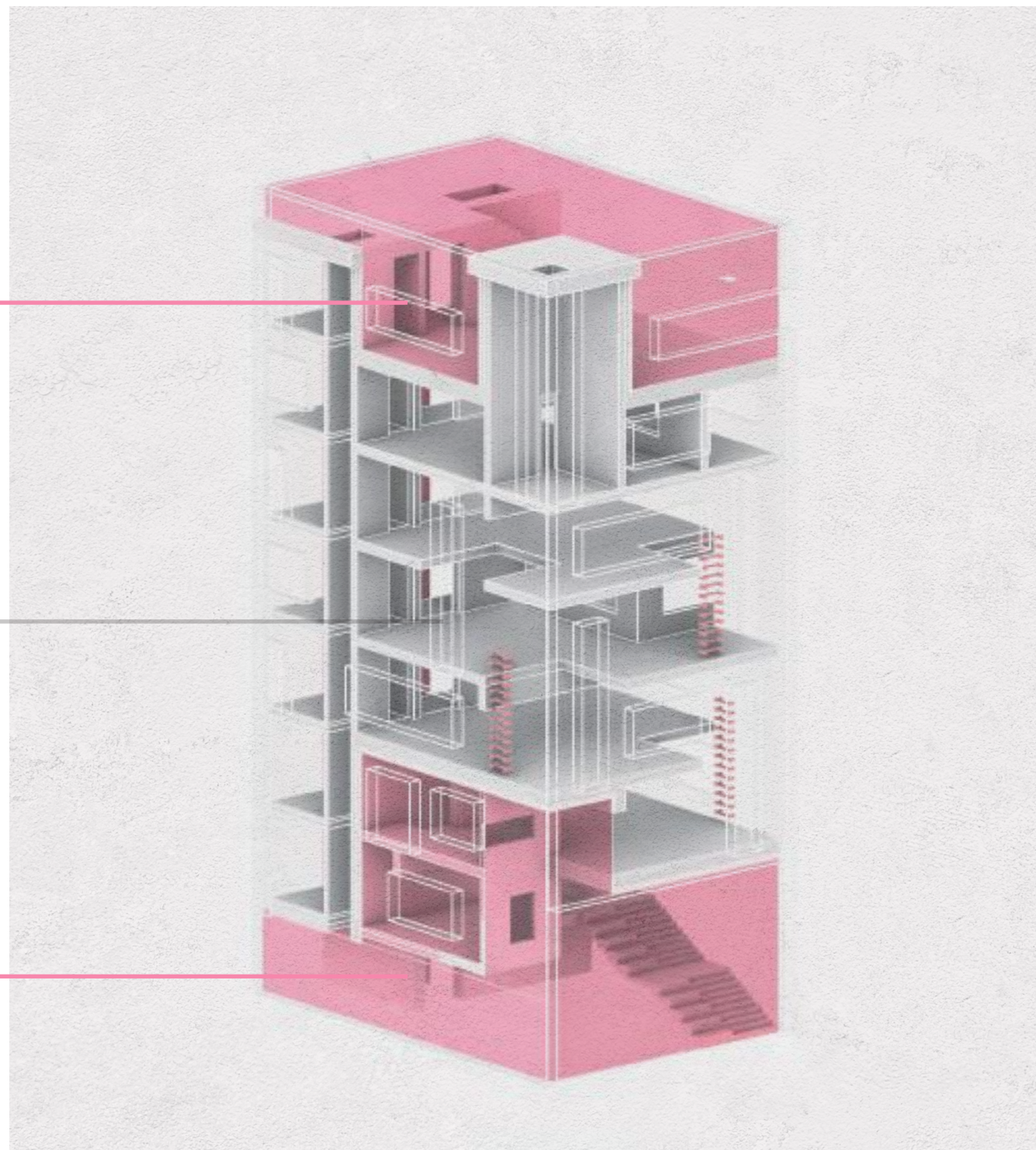

Kvůli začlenění veřejného prostoru do struktury budovy a její průchozí funkci pracuje celý návrh s dynamickým vztahem mezi interiérem a exteriérem. Hranice mezi vnějším a vnitřním není pevná. Exteriér prostupuje do budovy částečně až do úrovně třetího nadzemního podlaží. Tento princip se projevuje také v návrhu dvoustupňové střešní terasy, která uzavírá kompozici školy směrem k obloze a zároveň otevírá nové horizonty pohledu směrem k moři i městu.

Interiér

Exteriér

Exteriér

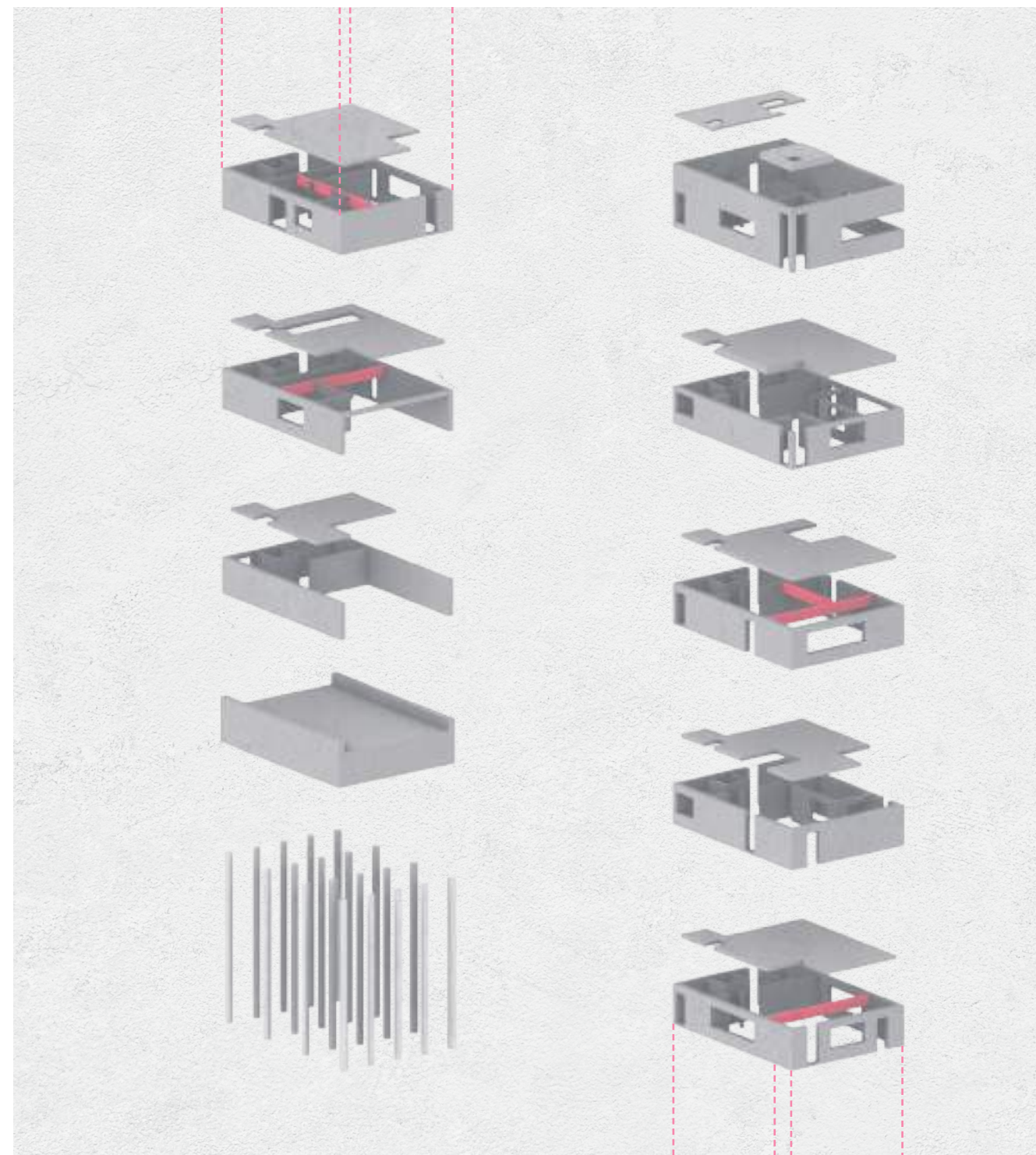
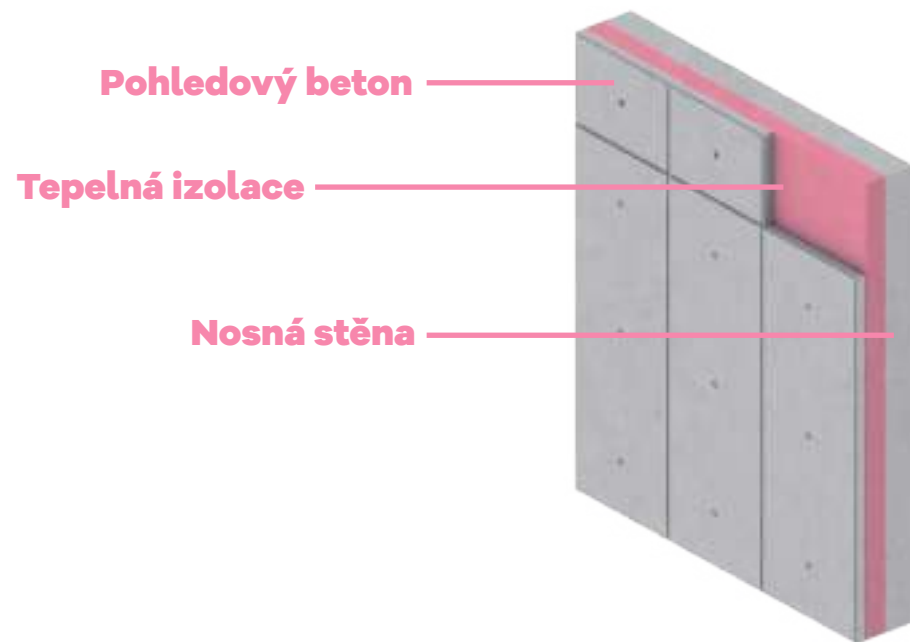
Konstrukční systém věže přímo navazuje na infrastrukturu vlnolamu, na němž je objekt situován. Základním prvkem jsou piloty, které procházejí skrze těleso vlnolamu a zároveň tvoří základovou konstrukci celé vertikály. Toto řešení fyzicky i významově propojuje objekt s linií vlnolamu. Nosná struktura vyrůstá z těla pobřežní ochranné linie a stává se její integrální součástí.

Nad pilotami je celá věž navržena jako monolitická železobetonová konstrukce, jejíž základ tvoří nosné stěny propojené se stropními deskami. Tento způsob výstavby zajišťuje prostorovou tuhost konstrukce a umožňuje její statickou jednoduchost i čistotu forem.

Kvůli rozpětí stropních desek je konstrukce v některých patrech doplněna o železobetonové průvlaky, které pomáhají přenášet zatížení do svislých nosných prvků. V místech, kde to prostorové uspořádání umožňuje, jsou stropy nesené pouze stěnami bez nutnosti dodatečného zesílení.

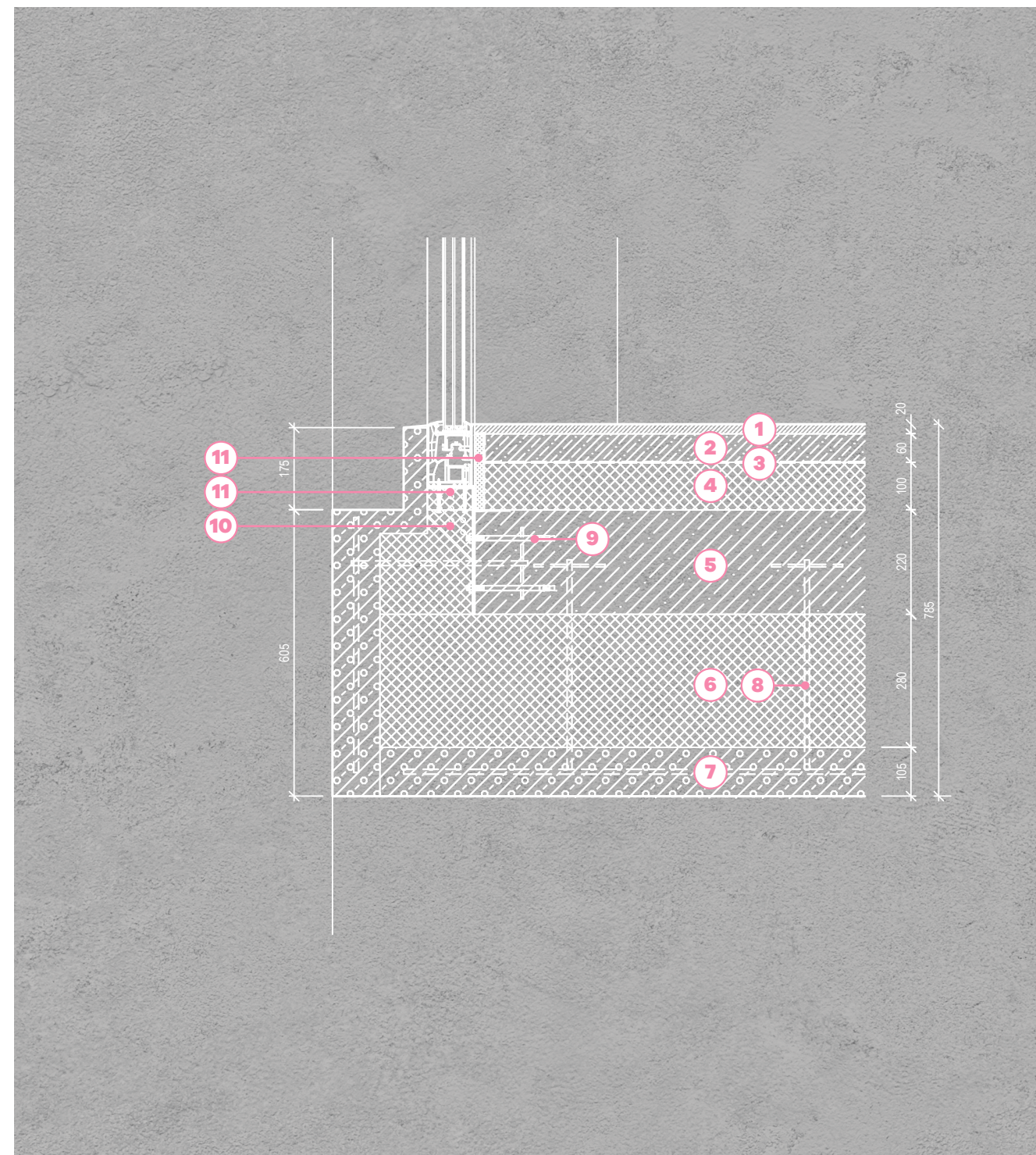
V souladu s konceptem monolitické výstavby z pohledového betonu je zateplení objektů řešeno pomocí sendvičové konstrukce. Tento systém umožňuje skloubit vysoké nároky na energetickou účinnost s požadavkem na zachování materiálové jednoty a architektonického výrazu betonové hmoty.

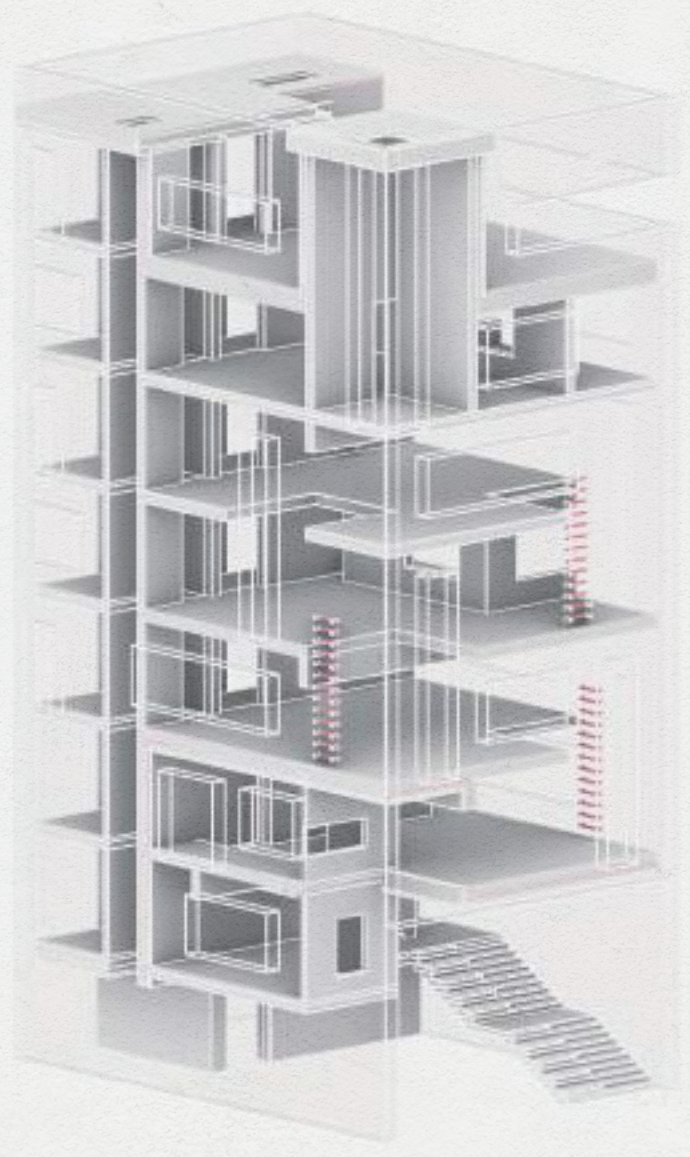
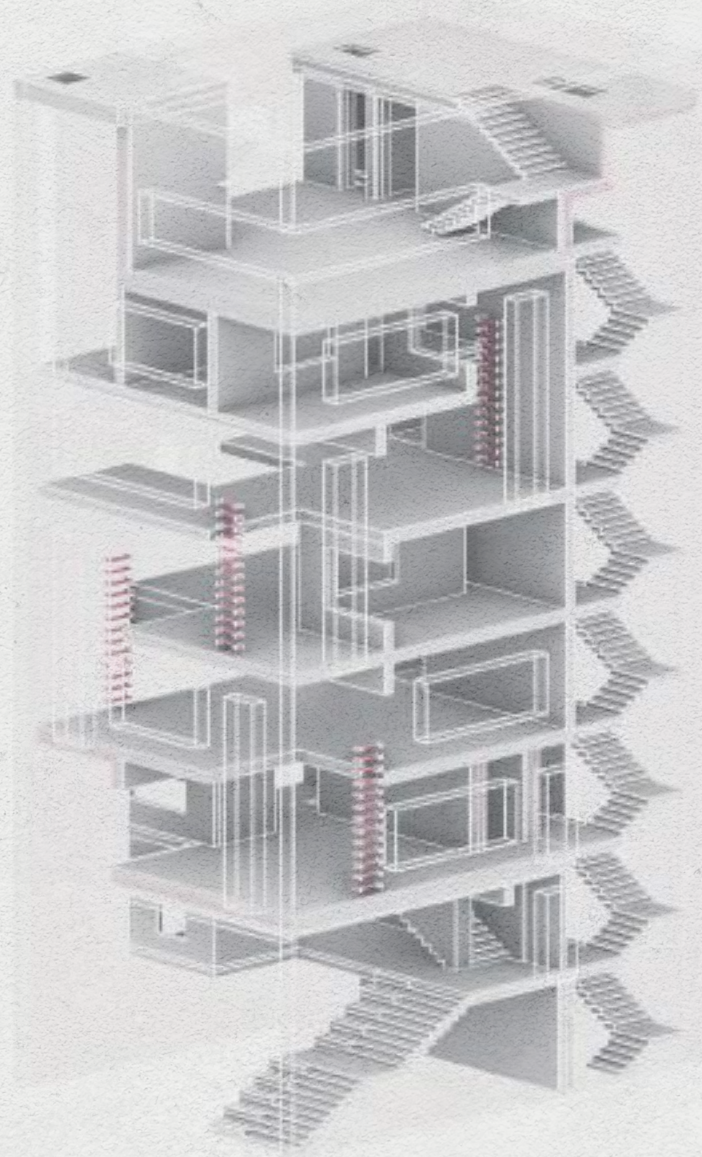
Sendvičová skladba obvodových stěn se skládá ze tří hlavních vrstev: vnitřní nosné betonové stěny, vrstvy tepelné izolace a vnější tenčí vrstvy pohledového betonu. Vnější plášť je s nosnou částí pevně spojen pomocí speciálních nerezových nebo sklolaminátových kotev, které minimalizují tepelné mosty. Tímto způsobem vzniká tepelně účinný, staticky funkční a esteticky jednotný celek.

Detail uložení okna u podlahy v návaznosti na strukturu bednění vnějšího pláště, která výškově odpovídá struktuře bednění nosné konstrukce, což způsobuje výškový skok o výšku skladby podlahy v situaci, kdy je okno osazeno již u podlahy.

1	samonivelační podlahový cementový potěr	20 mm
2	vyrovnávací vrstva cementového potěru	60 mm
3	podlahová separační folie	
4	podlahová tepelná izolace XPS	100 mm
5	železobetonová stropní deska - vysokopevnostní beton HPC C50/60	220 mm
6	fasádní tepelná izolace XPS na lepidlo	280 mm
7	krycí železobetonová vrstva C30/35	100 mm
8	závěsné kotvy pro fixaci vrstvy 7 z oceli zámečnický výrobek	
9	chemická kotva pro prvek 10	
10	podepírající svařenec pro okenní rám zámečnický výrobek	
11	tepelně izolační nosný prvek pro přerušení tepelného mostu	
12	separační pásek pro vylití vyrovnávací vrstvy	20 mm

PŪDORYSY

13.7 m²

1.1

- veřejný průchod objektem, nad kterým se nachází světlíková štěrbina procházející vertikálně celou budovou až po nejvyšší terasu
- dochází zde ke vnímání přítomnosti ve vertikalitě objektu

120 m²

1.2

- veřejný prostor se změnou výšek otevřený směrem dál na vlnolam
- v prostoru se nachází schodiště vedoucí do další úrovně s vyhlídkou, z části je schodištěm pobytovým
- dochází zde k vizuálnímu propojení více úrovní budovy
- tento prostor může sloužit čistě jako průchozí v rámci budovy, a nebo být jinak kulturně využitý

29.3 m²

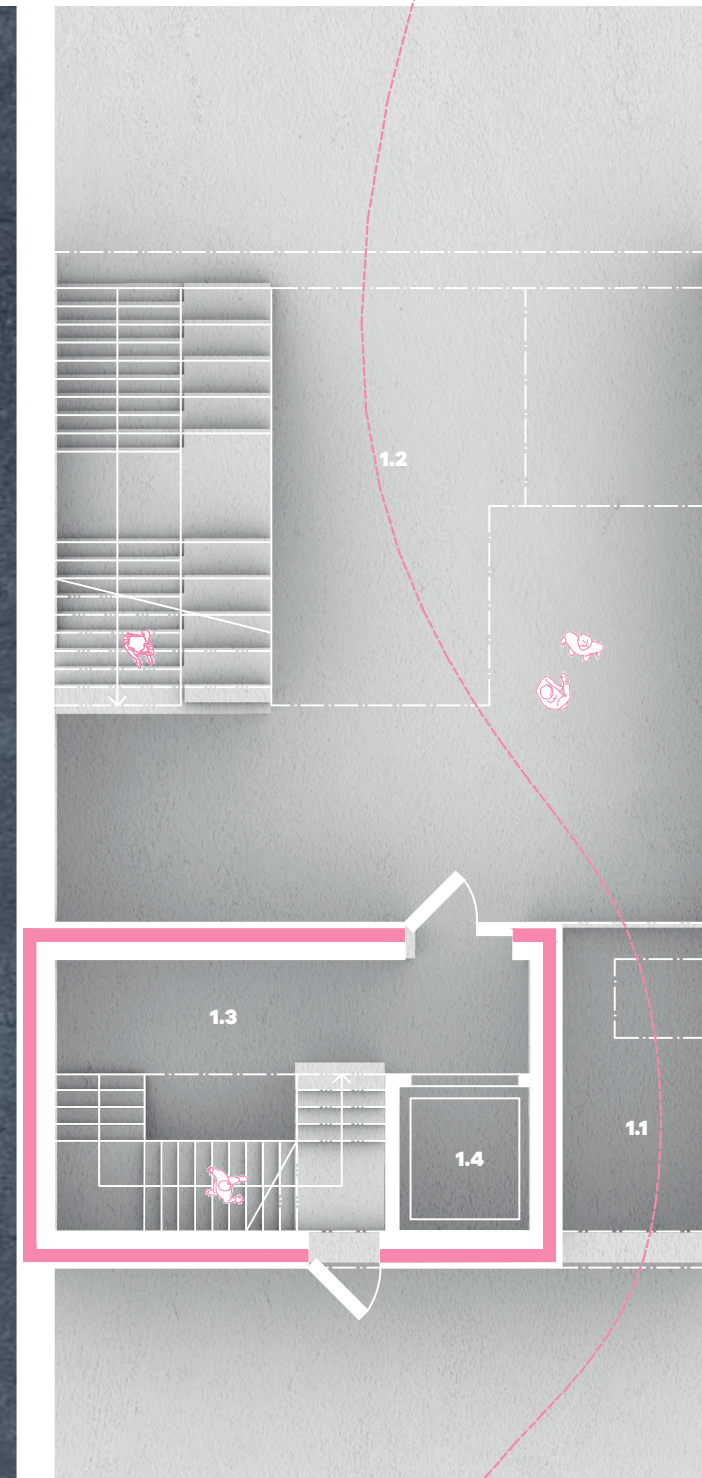
1.3

- chodba se schodištěm

5.3 m²

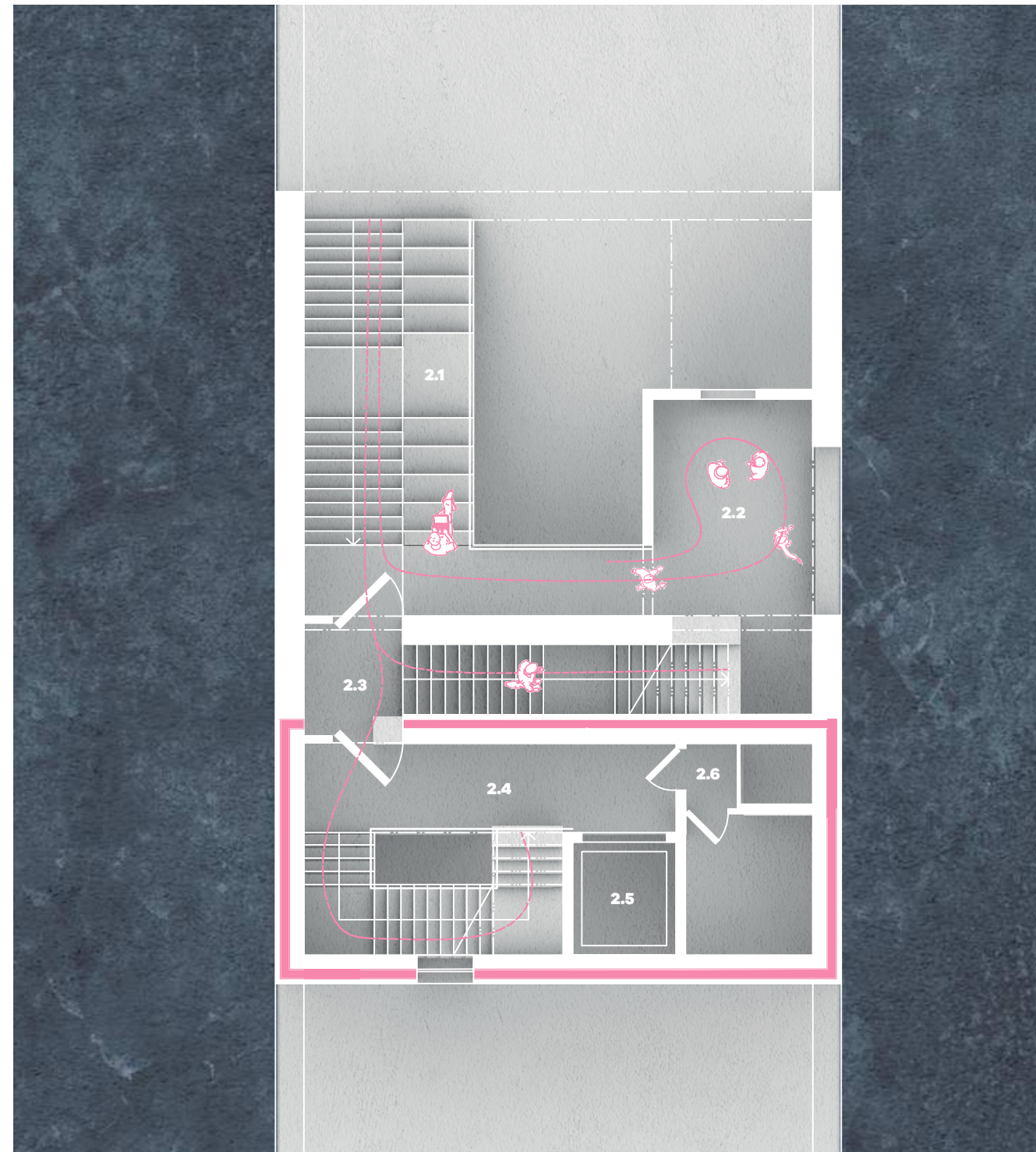
1.4

- výtah

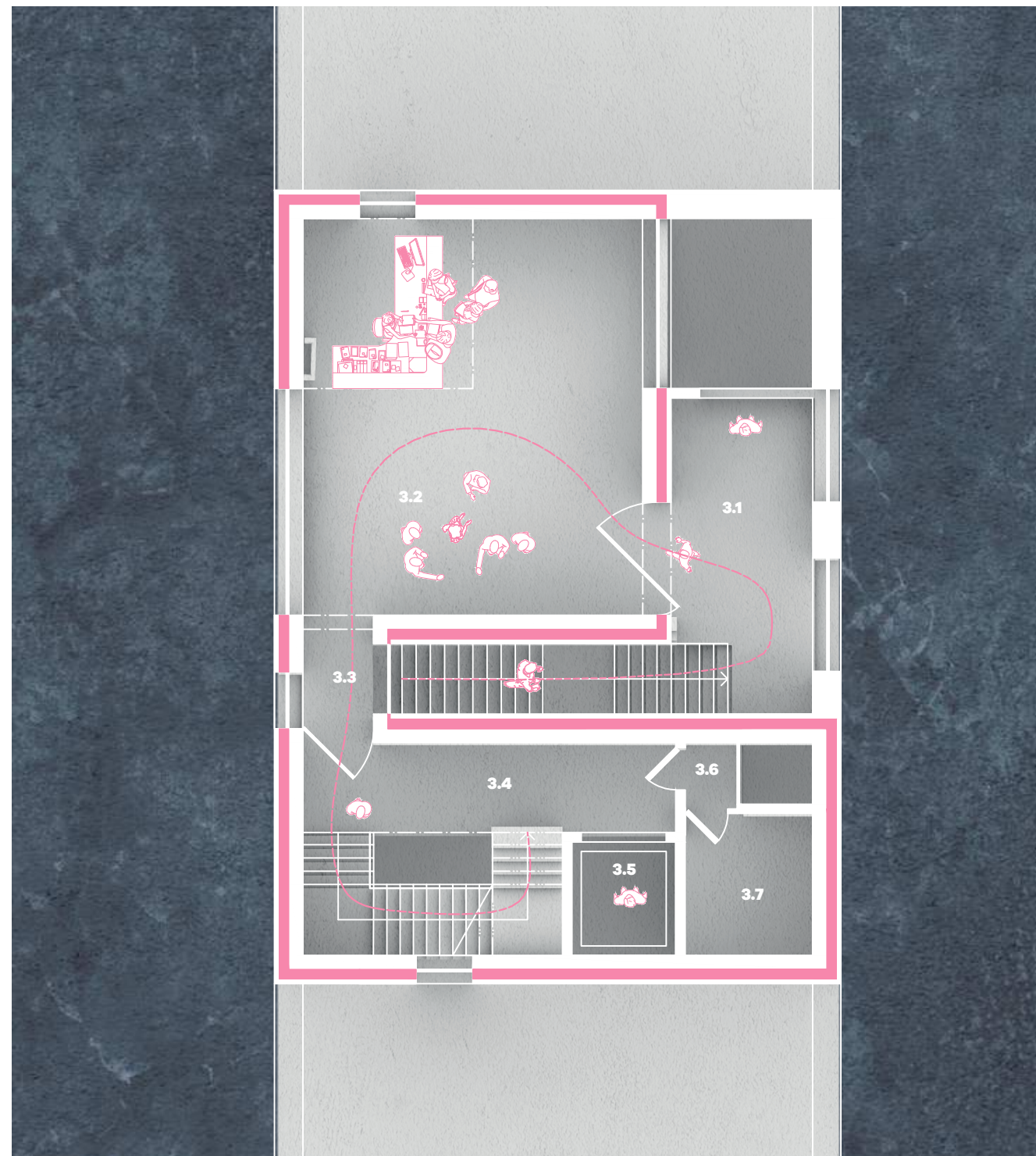

1:125

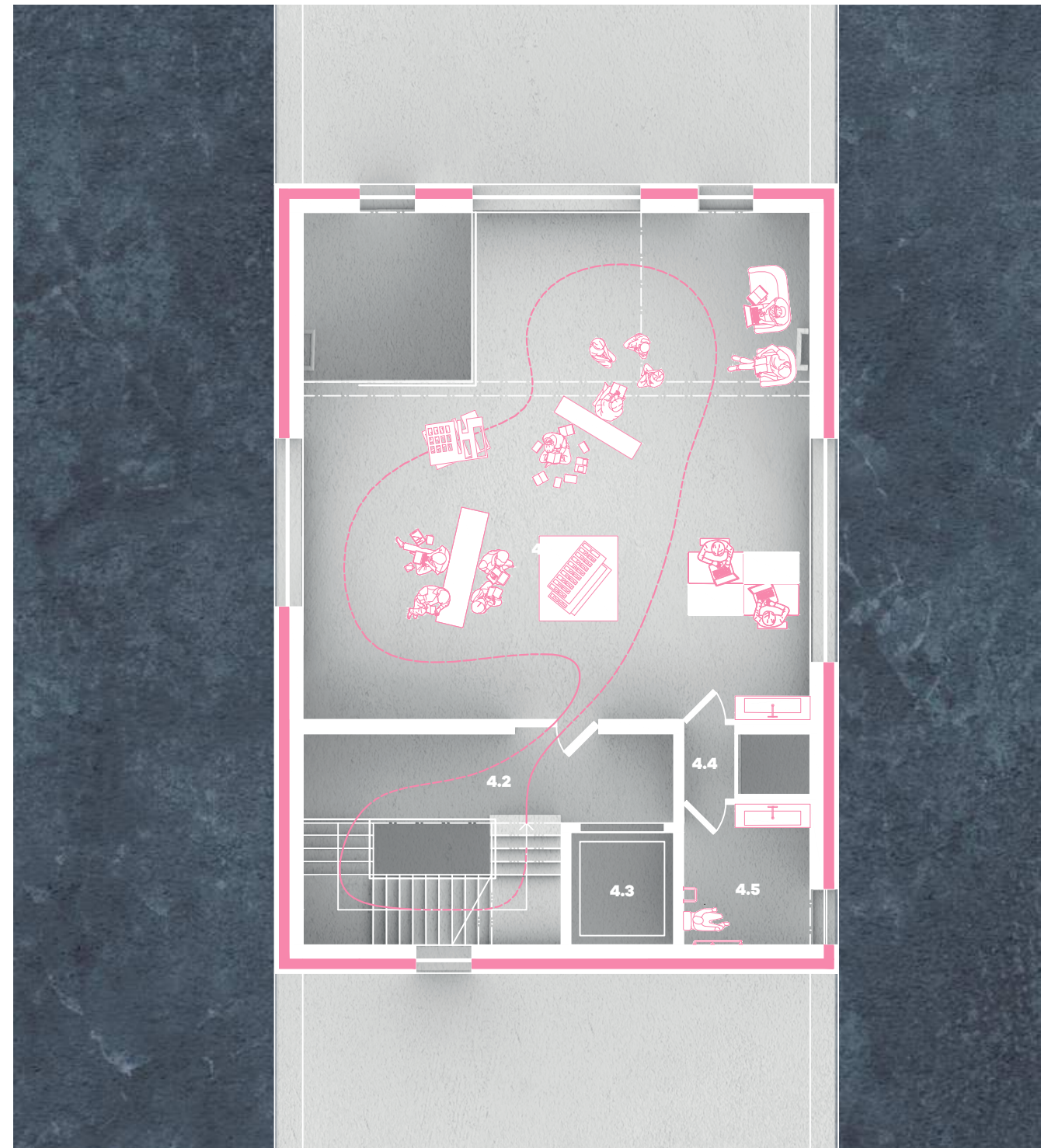
- 35.6 m² **2.1**
 - hlavní schodiště vedoucí na podestu, která vede do veřejného vyhlídkového prostoru
 - z části je toto schodiště pobytové
 - vizuálně se tak dělí a doplňuje se vzájemně v kompozici se schodištěm, jež se nachází za ním a jehož spodní hrana je z veřejného prostoru viditelná
- 21.9 m² **2.2**
 - vyhlídková místnost, která je stále součástí veřejného prostoru
 - má vizuální kontakt s venkem mimo vlnolam i se zbytkem veřejného prostoru vymezeného budovou
- 4.1 m² **2.3**
 - navazující schodiště vedoucí ke vstupu do provozu školy
- 29.3 m² **2.4**
 - chodba se schodištěm
- 5.3 m² **2.5**
 - výtah
- 15 m² **2.6**
 - chodba v prostoru vertikální štěrbiny
- 8.1 m² **2.7**
 - technická místnost

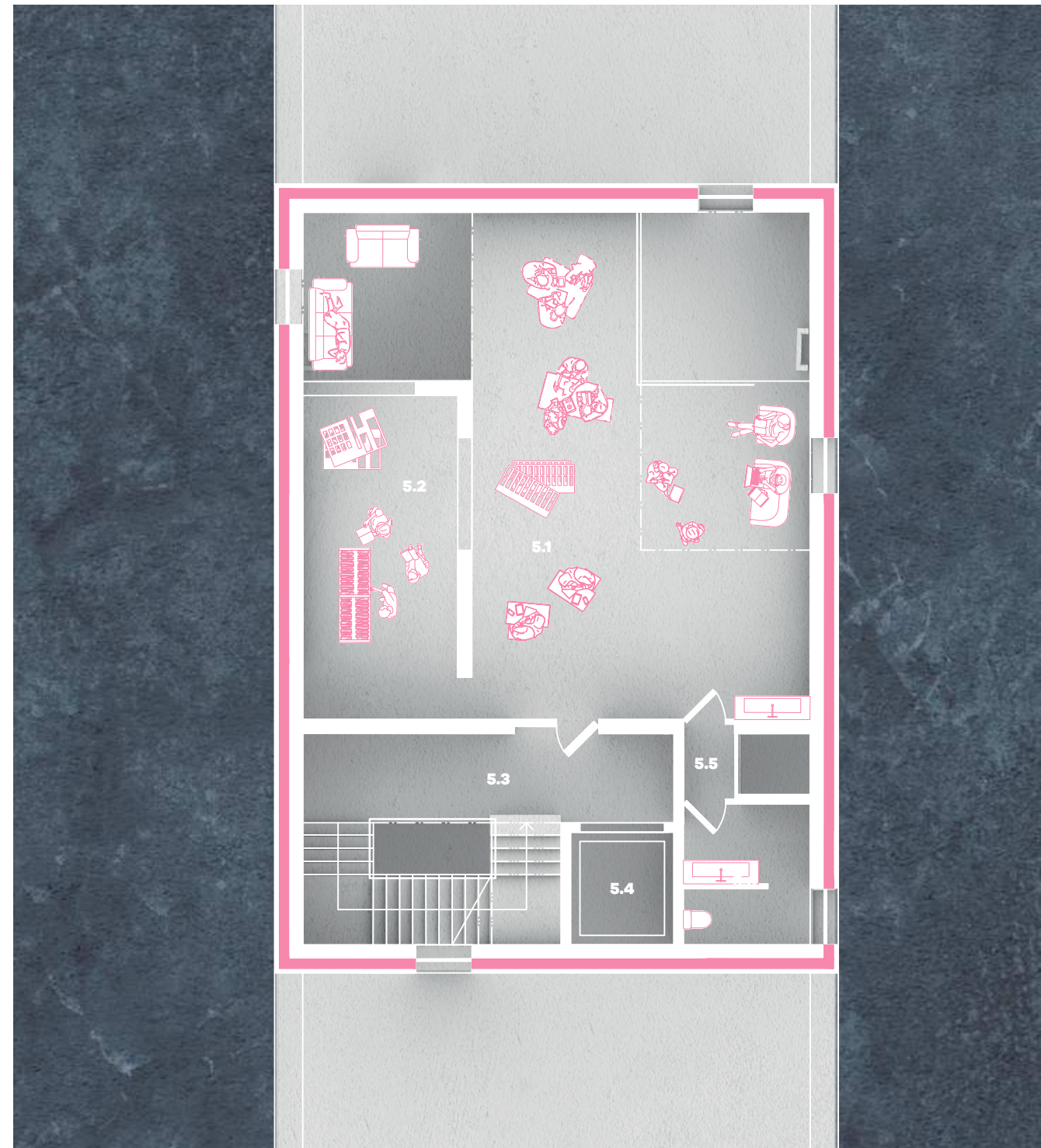
- 18.3 m² **3.1**
- předprostor hlavního foyer s výhledem na moře mimo vlnolam a zároveň s vizuálním propojením s veřejným prostorem v rámci budovy
- 60.5 m² **3.2**
- shromažďovací foyer provozu školy
- tento prostor je možné zpřístupnit veřejnosti a využít ho jako prostor výstavní či jinak kulturní
- 2.7 m² **3.3**
- chodba s průhledem na schodiště
- 29.3 m² **3.4**
- chodba se schodištěm
- 5.3 m² **3.5**
- výtah
- 1.5 m² **3.6**
- chodba v prostoru vertikální štěrbiny
- 8.1 m² **3.7**
- technická místnost

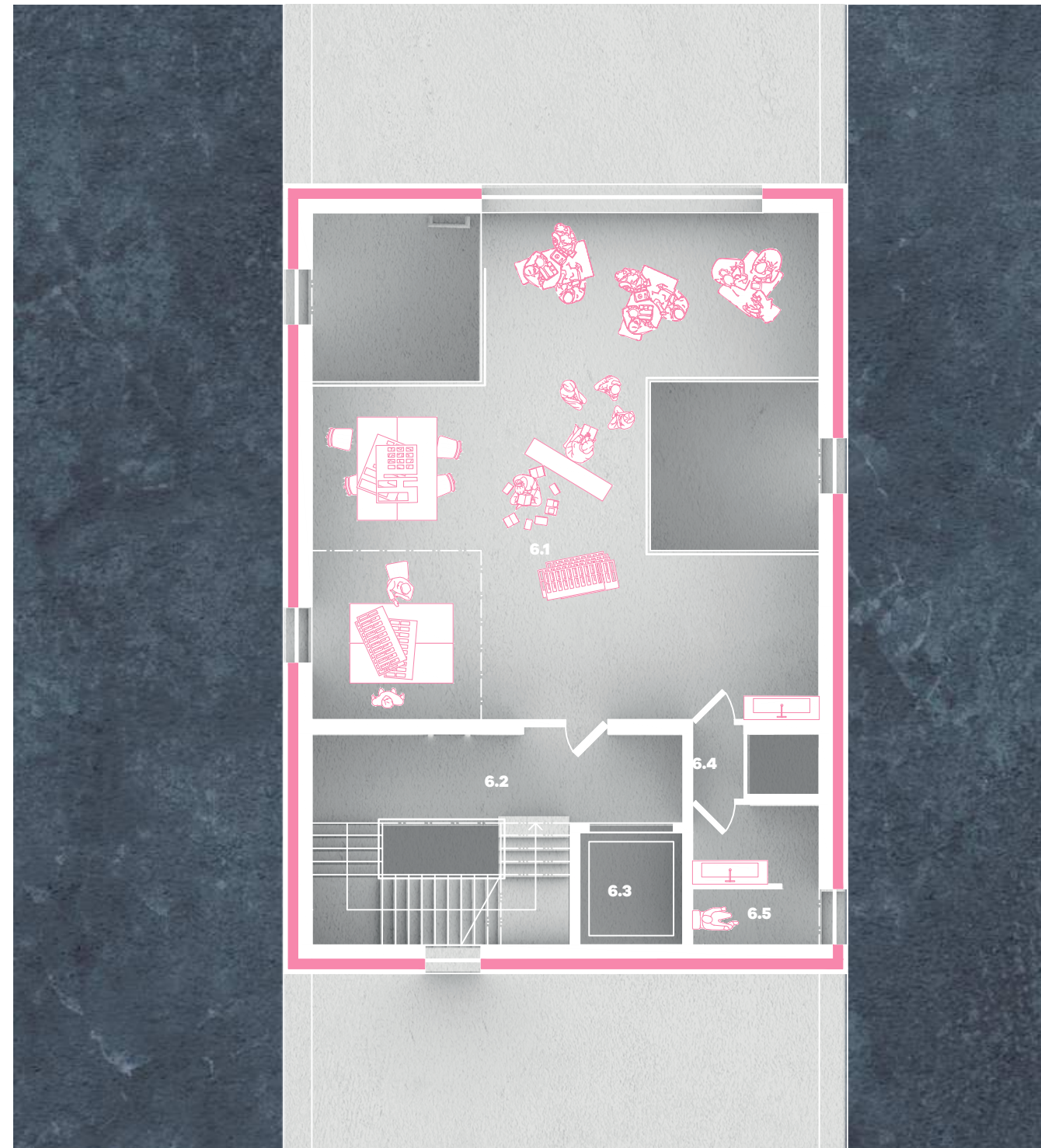
- 103.6 m² **4.1**
- pracovní prostor openspace charakteru s průhledy do nižších a vyšších pódlaží díky voidům
- 29.3 m² **4.2**
- chodba se schodištěm
- 5.3 m² **4.3**
- výtah
- 1.5 m² **4.4**
- chodba v prostoru vertikální štěrbině
- 8.1 m² **4.5**
- wc bezbariérové

- 77.9 m² **5.1**
- pracovní prostor openspace charakteru s průhledy do nižších a vyšších pódlaží díky voidům
- 22.8 m² **5.2**
- částečně vizuálně oddělený prostor soukromnějšího charakteru, který si ale stále zachovává nějaký kontakt s prostorem openspace
- 29.3 m² **5.3**
- chodba se schodištěm
- 5.3 m² **5.4**
- výtah
- 1.5 m² **5.5**
- chodba v prostoru vertikální štěrbině
- 8.1 m² **5.6**
- WC

- 90.7 m² **6.1**
- pracovní prostor openspace charakteru s průhledy do nižších a vyšších pódlaží díky voidům
- 29.3 m² **6.2**
- chodba se schodištěm
- 5.3 m² **6.3**
- výtah
- 8.1 m² **6.4**
- chodba v prostoru vertikální štěrbiny
- 8.1 m² **6.5**
- WC

64.7 m²

7.1

- pracovní prostor openspace charakteru s průhledem do nižšího podlaží díky voidu

10.9 m²

7.2

- částečně oddělený prostor bez většího kontaktu ze zbytkem patra
- meditační a izolační charakter díky malému půdorysu a velké výšce
- dvě vertikální okna směřovaná do rohu zajišťují klidný výhled na moře
- chrámový charakter prostoru je podpořen světlýkem, který ladí s kompozicí oken

22.8 m²

7.3

- částečně vizuálně oddělený prostor soukromnějšího charakteru, který si ale stále zachovává nějaký kontakt se zbylým prostorem

29.3 m²

7.4

- chodba se schodištěm

5.3 m²

7.5

- výtah

1.5 m²

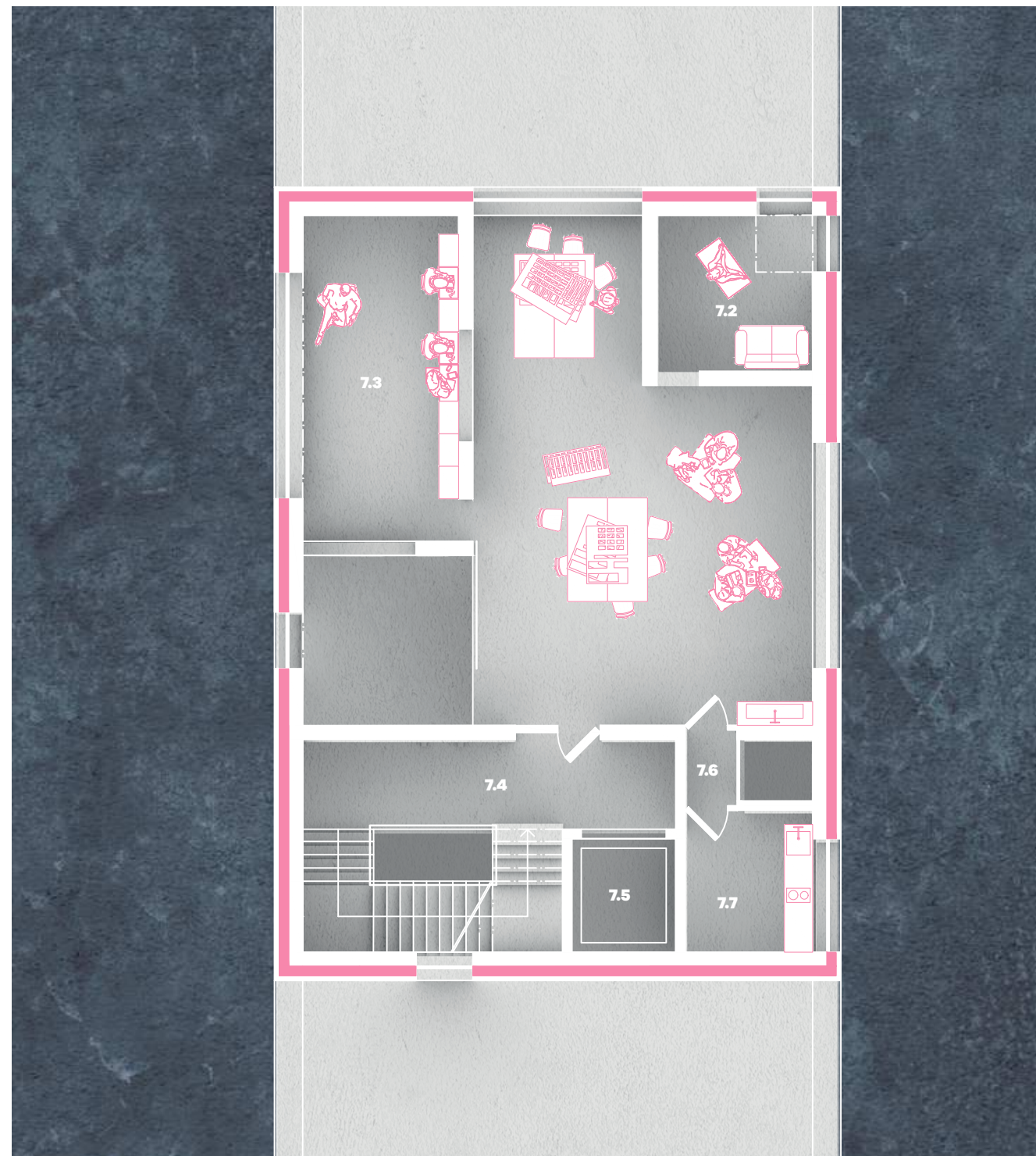
7.6

- chodba v prostoru vertikální štěrbiny

81 m²

7.7

- kuchyňka

1:125

- 98.2 m² **8.1**
- venkovní terasa s výhledy na moře
- 29.3 m² **8.2**
- chodba se schodištěm
- v prostoru je viditelná spodní hrana schodiště
nacházející se na terase
- 5.3 m² **8.3**
- výtah
- 1.5 m² **8.4**
- chodba v prostoru vertikální štěrbiny
- 8.1 m² **8.5**
- WC

PŮDORYS 9NP

122 m²

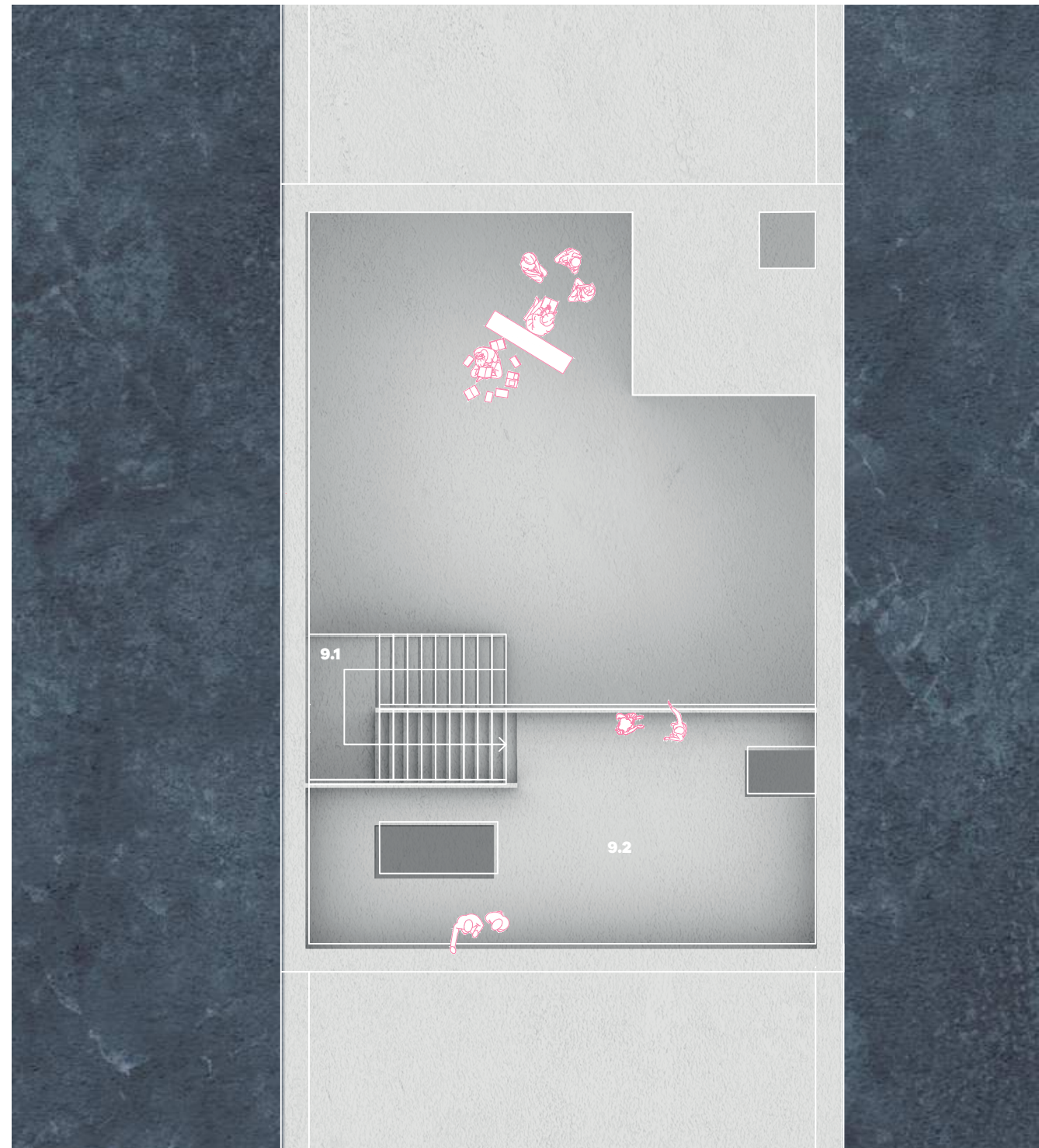
9.1

- schodiště vedoucí na vyvýšenou terasu

476 m²

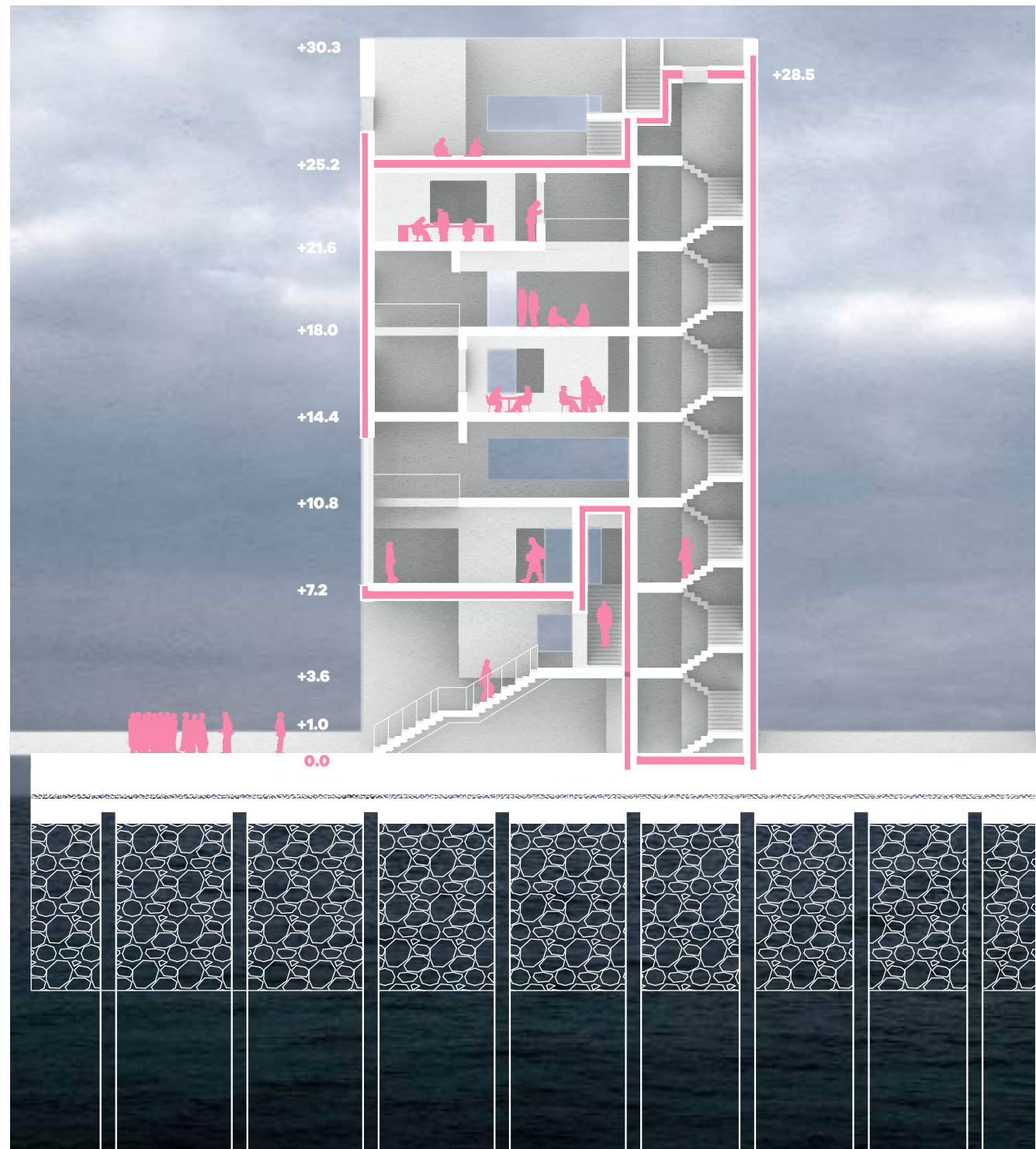
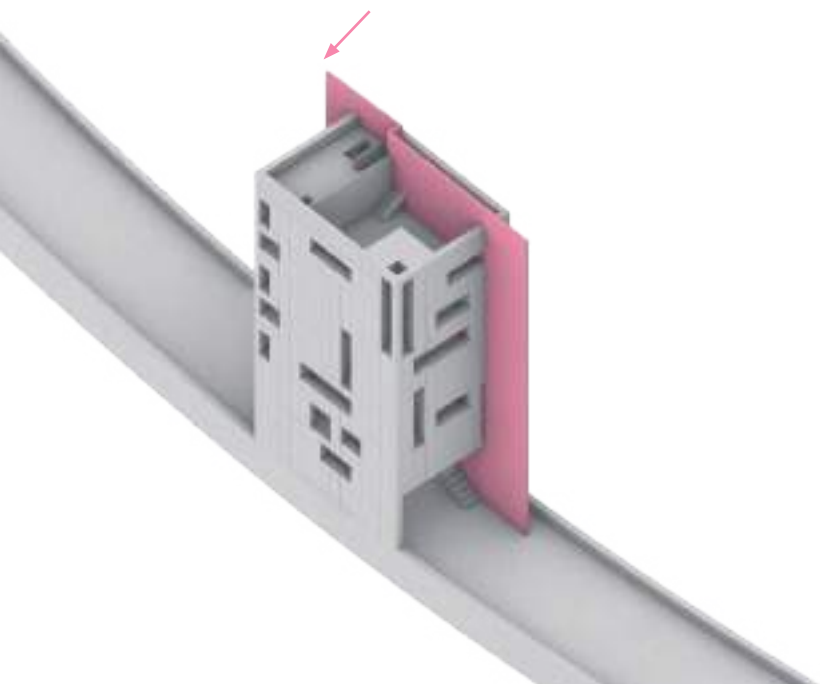
9.2

- vyvýšená terasa s výhledem na vlnolam směrem k městu
- nachází se zde světlik nad schodištěm a nad vertikální štěrbinou

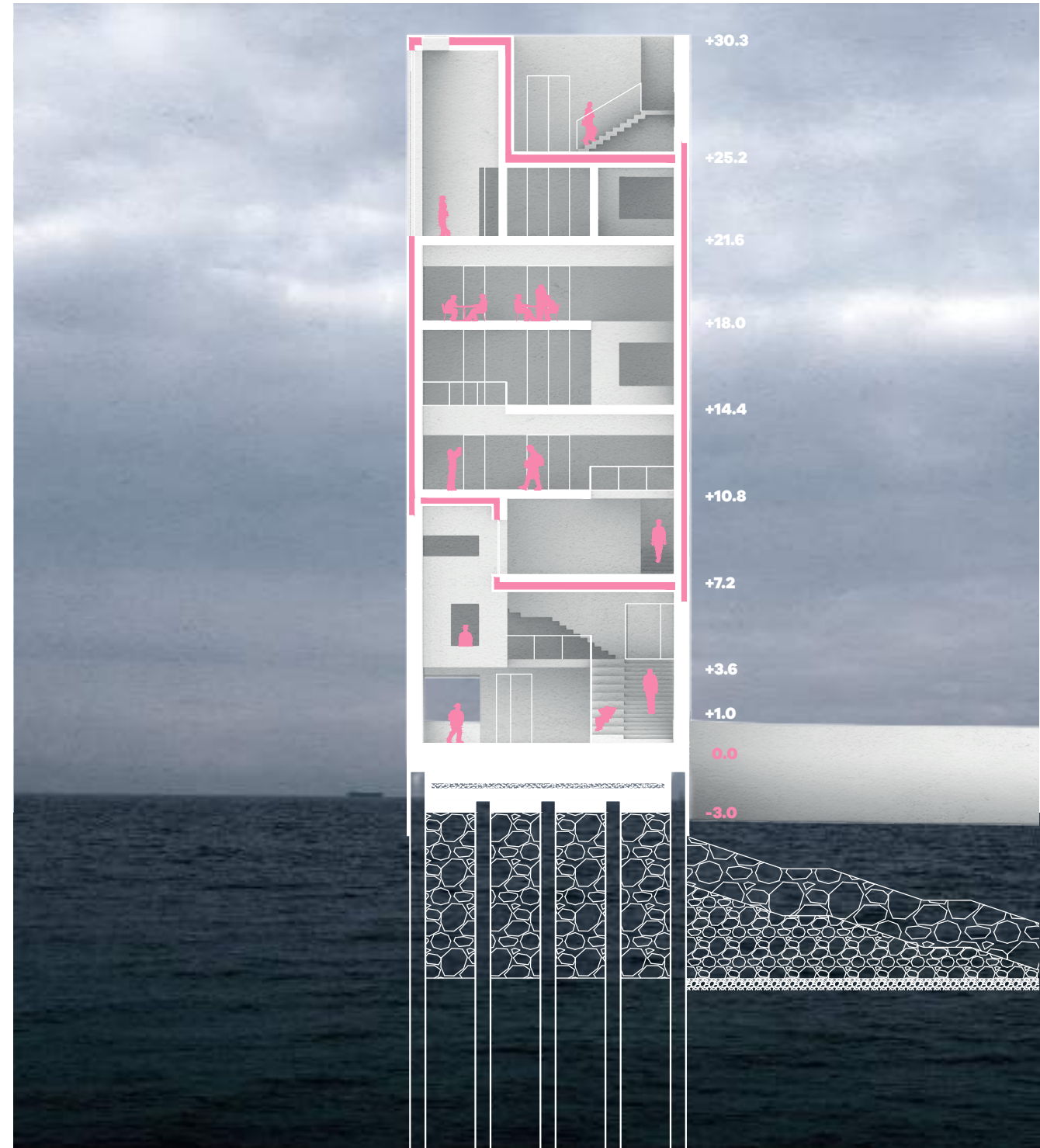
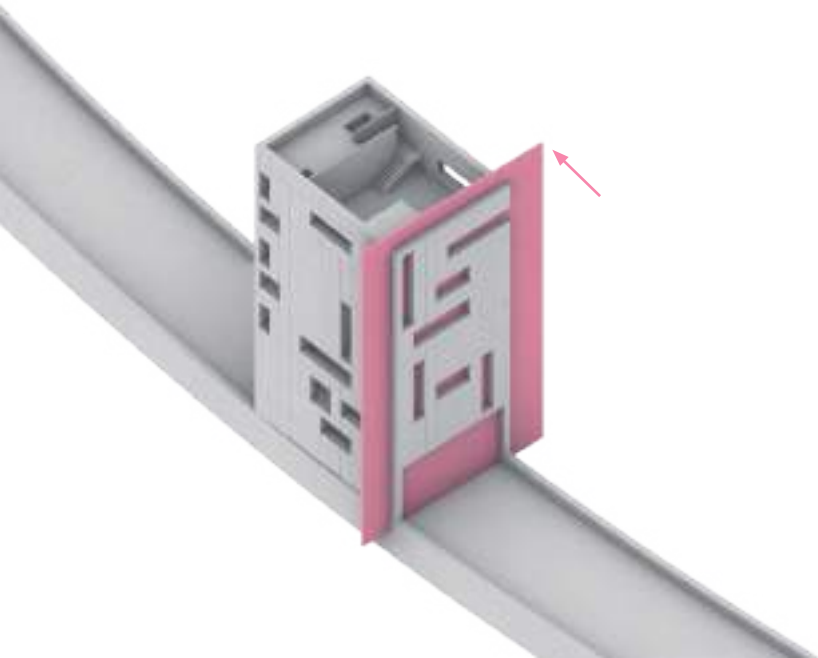

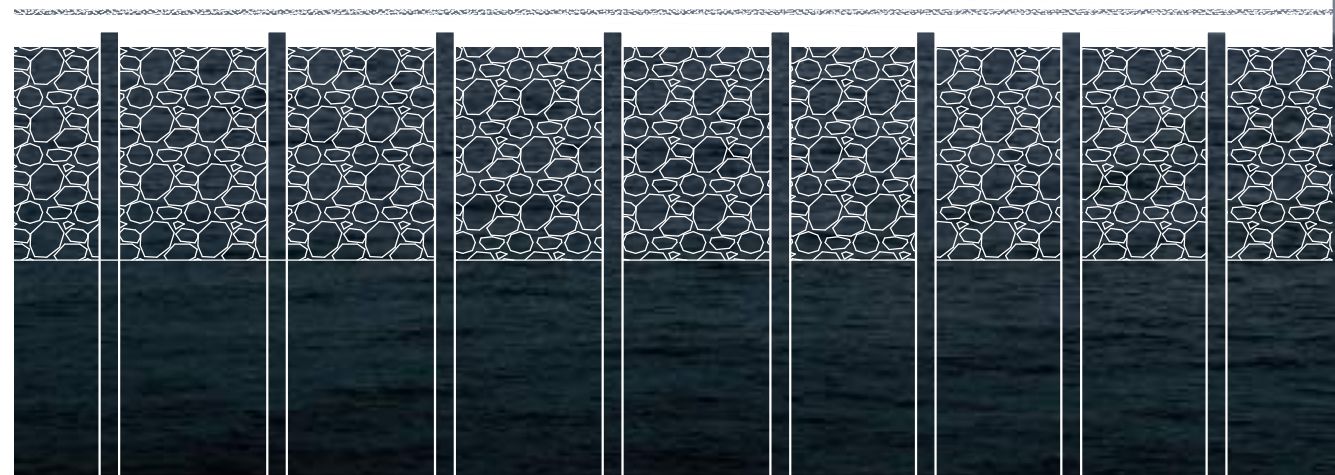
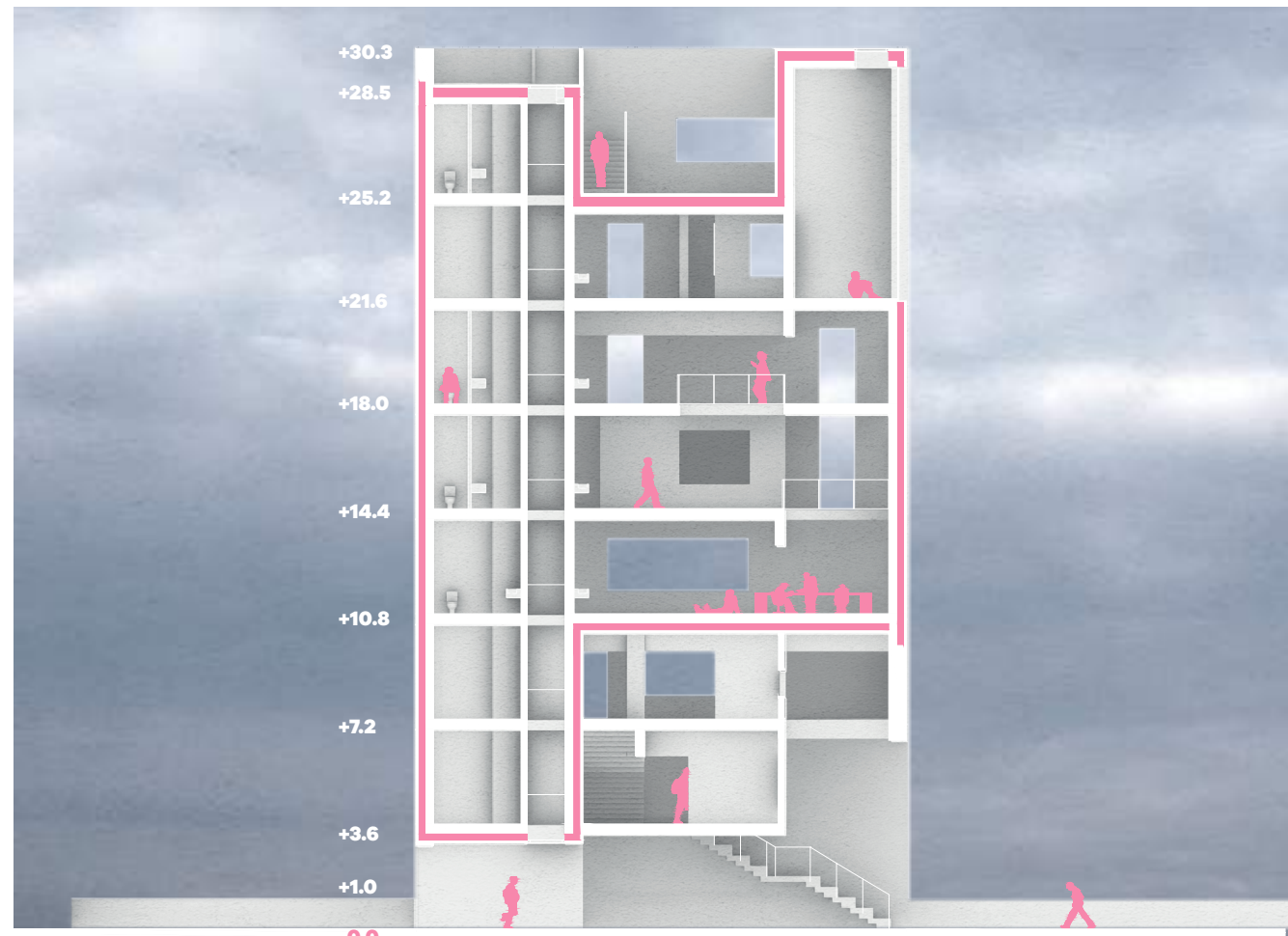
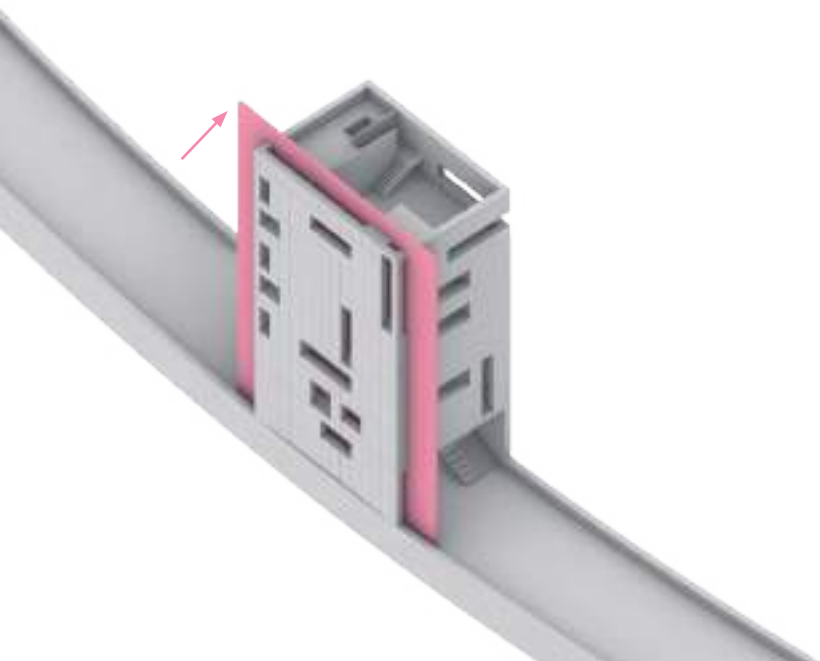
1:125

ŘEZ A

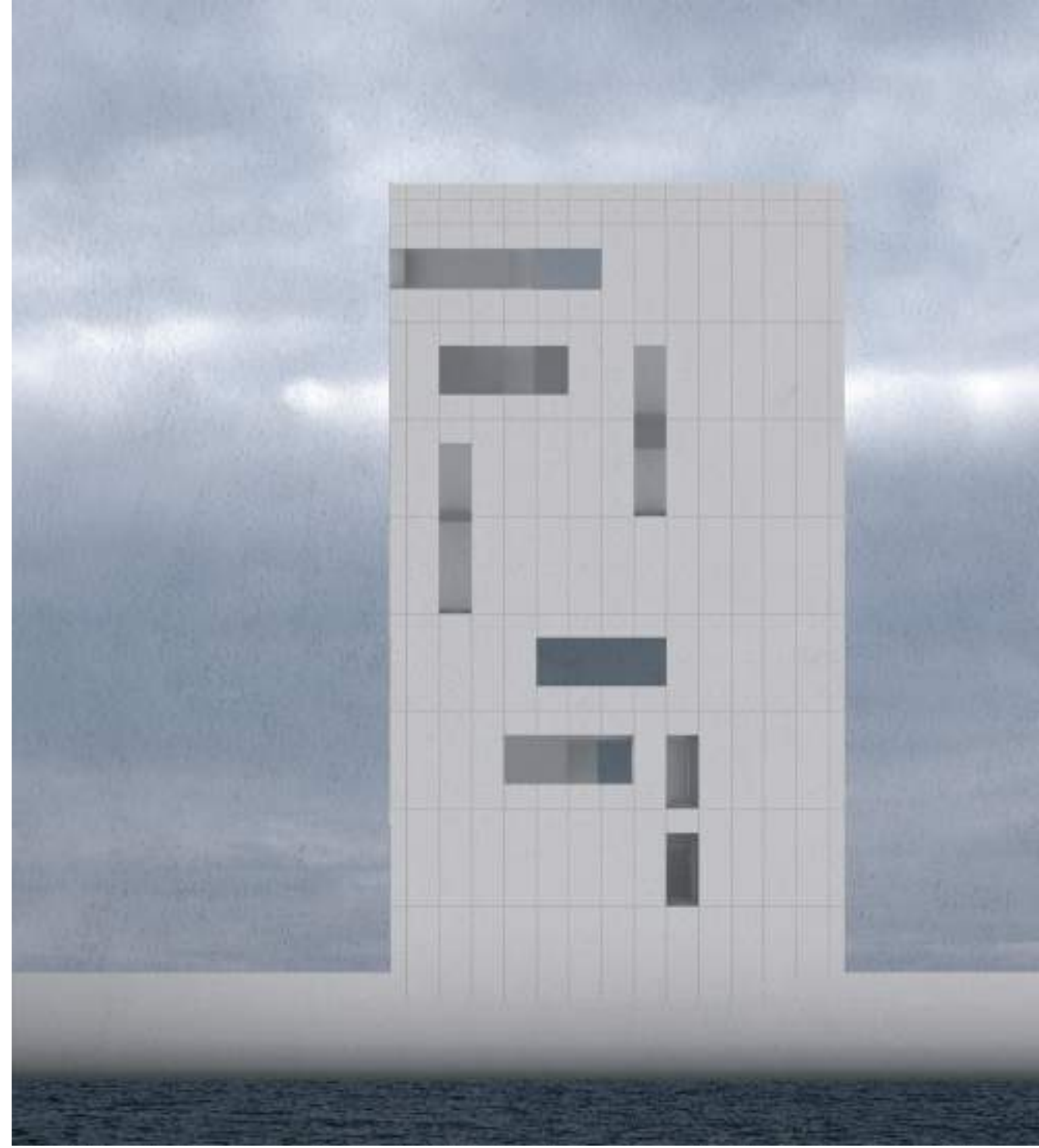

ŘEZ B

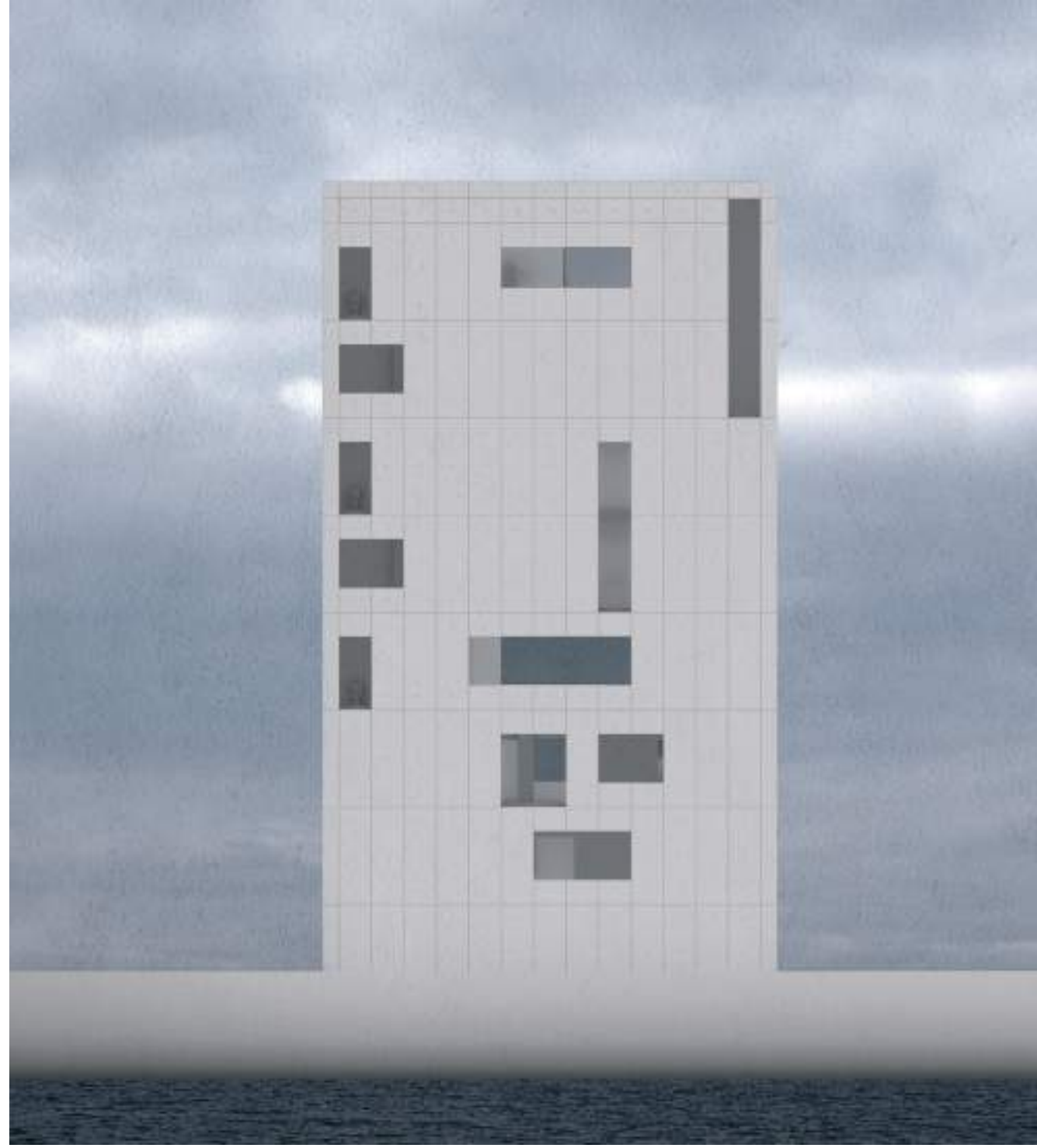

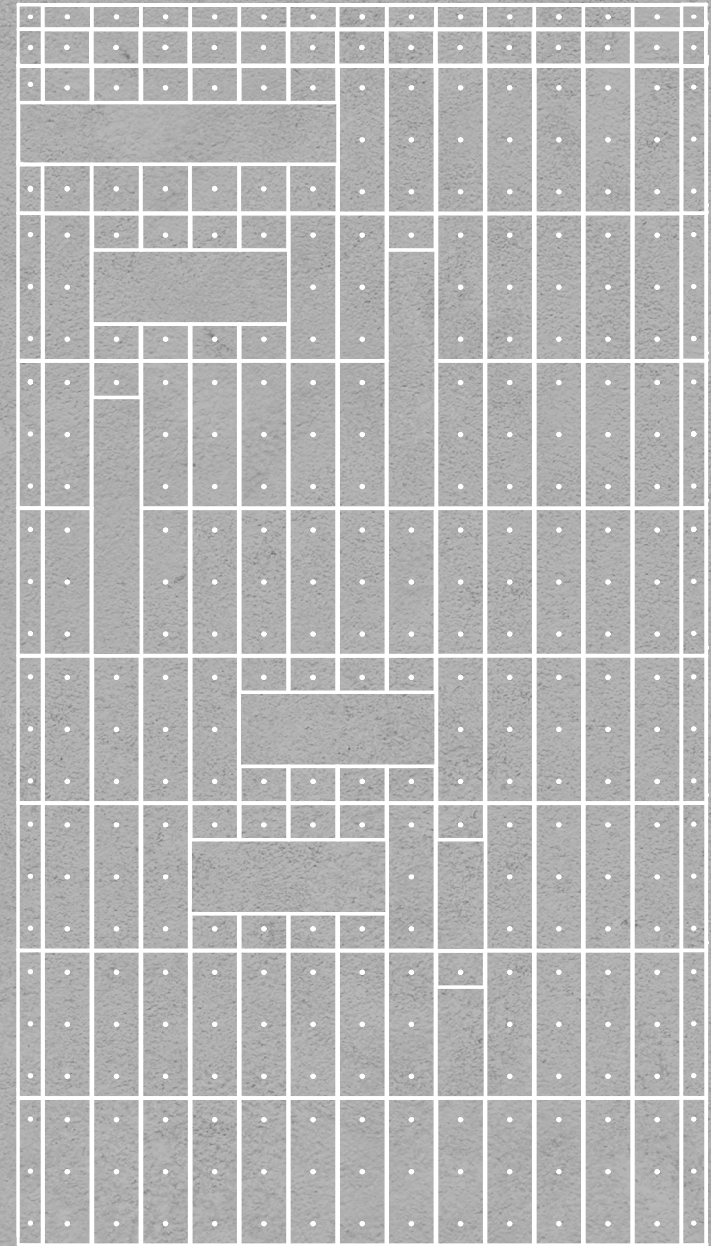
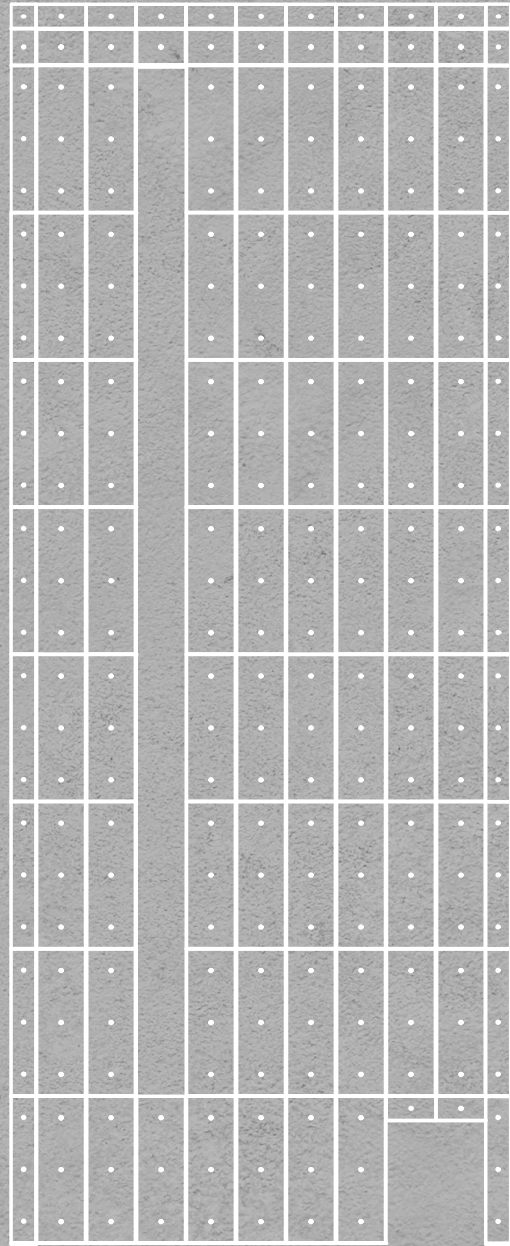

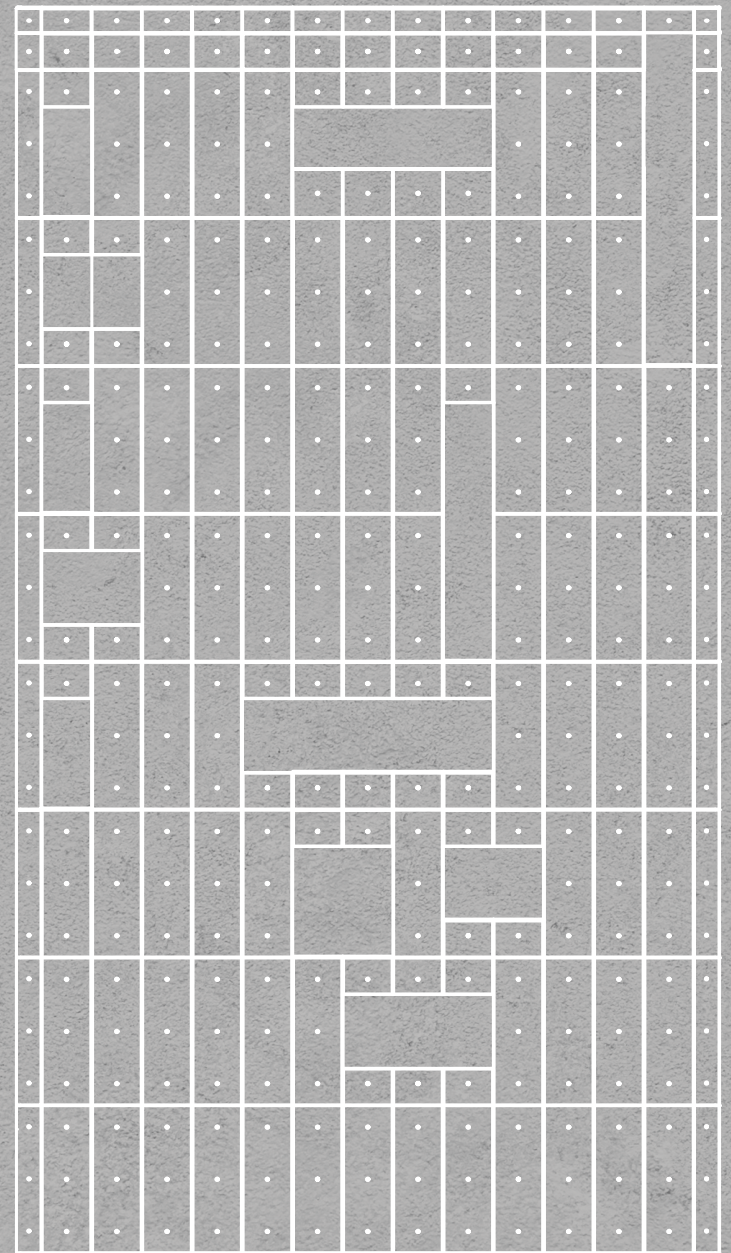
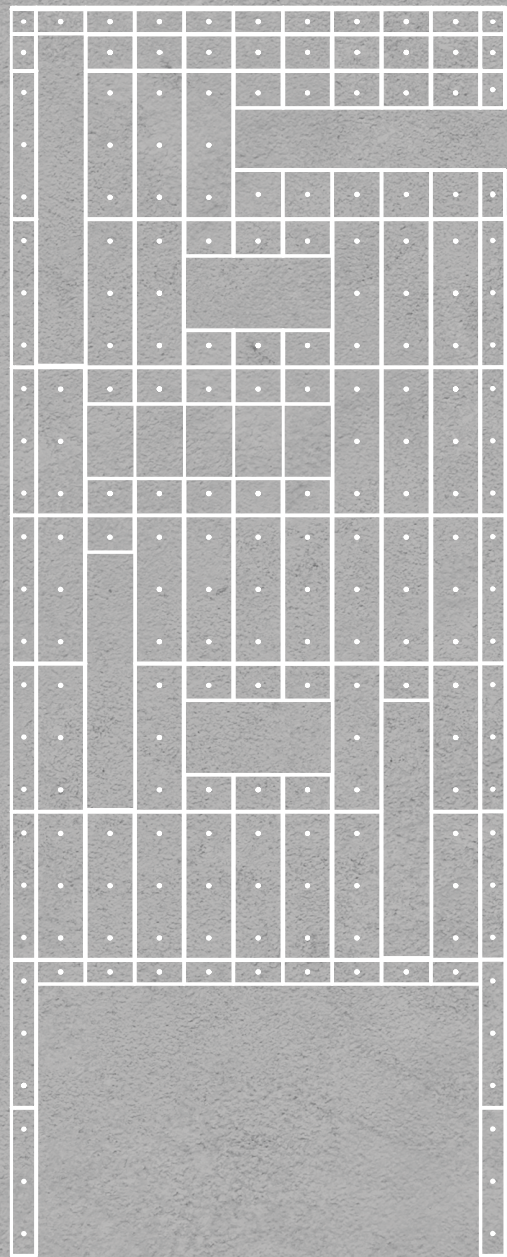

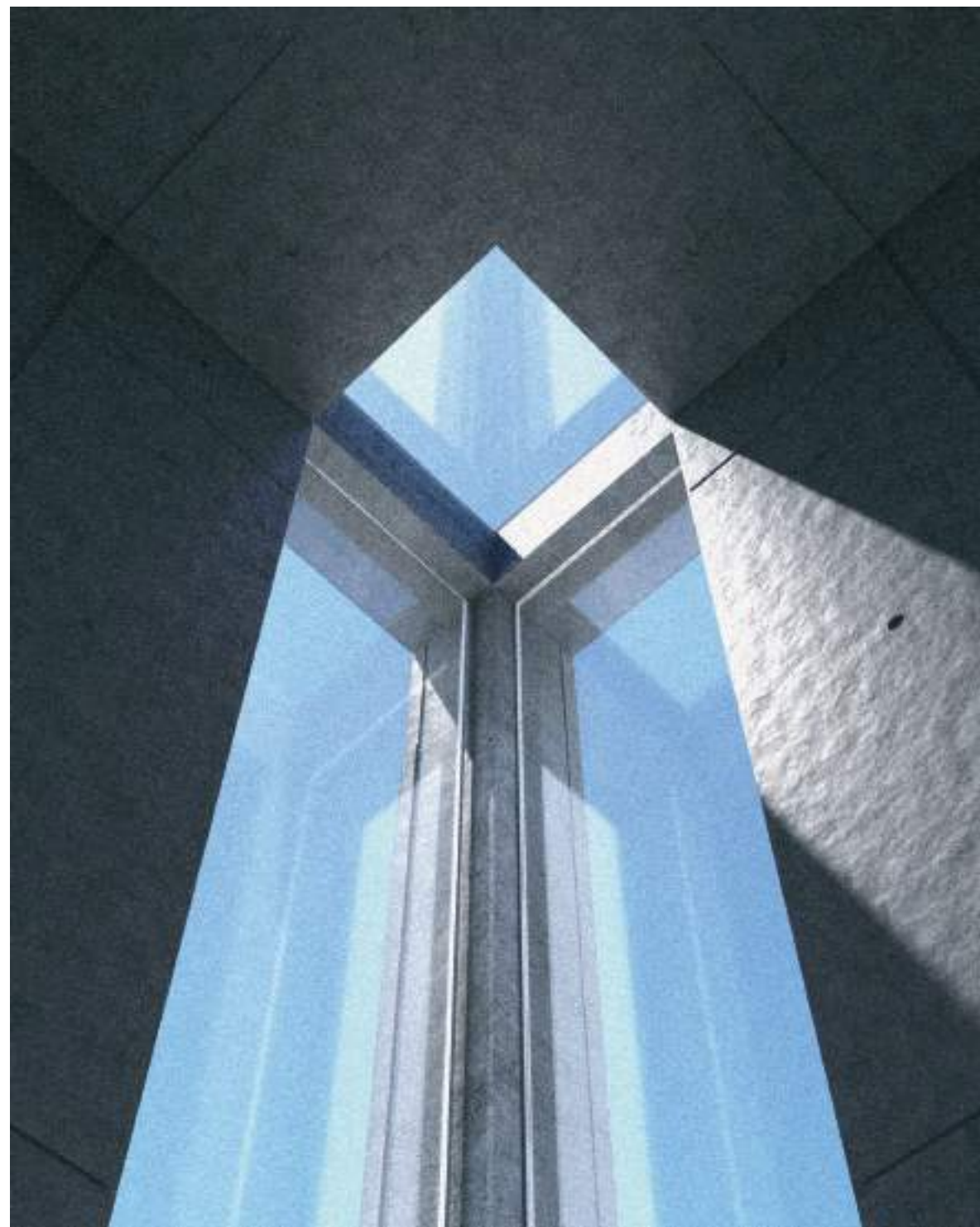

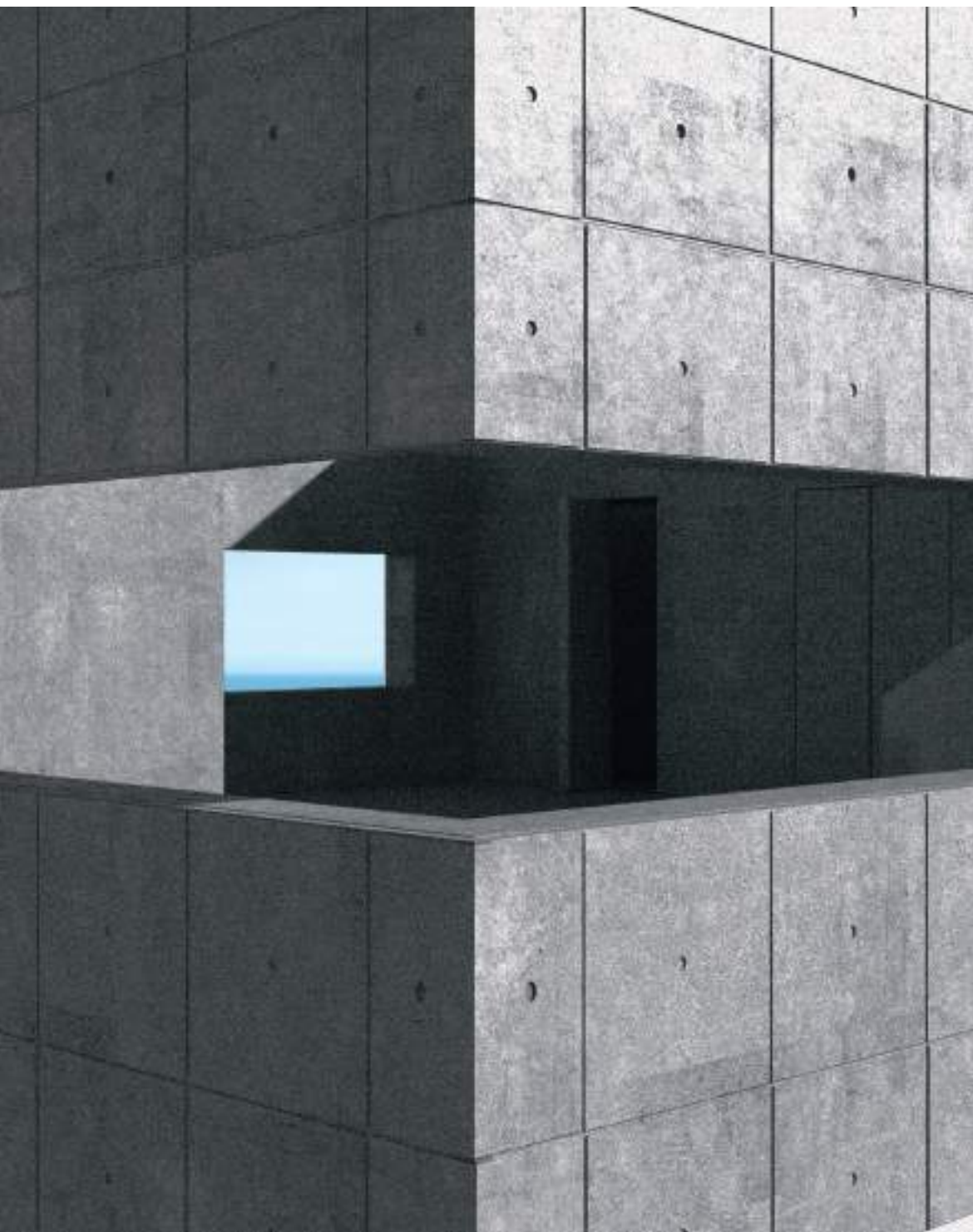

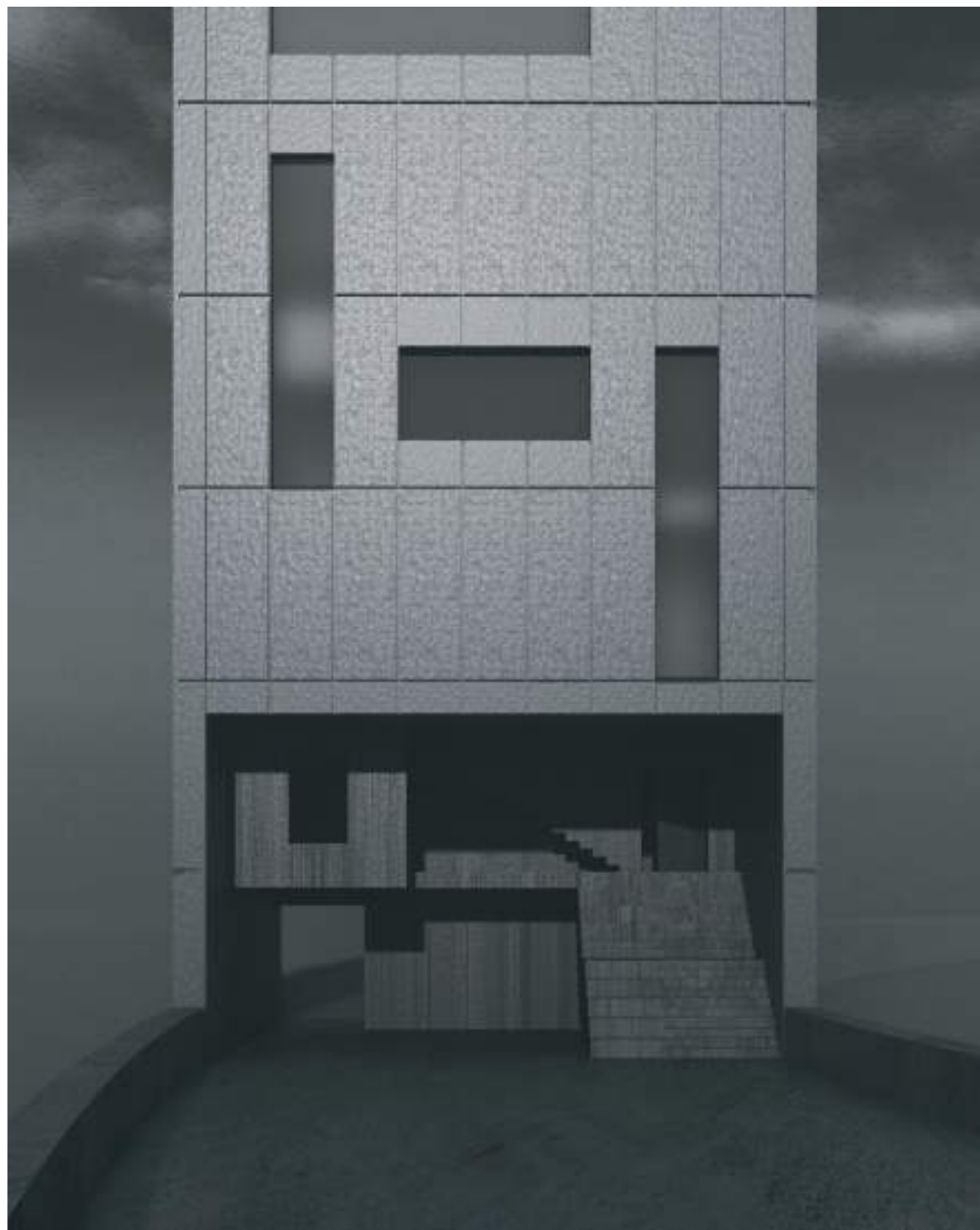

148

149

[1]

Zabytkowe falochrony. Online. 2020. Dostupné z: <https://www.swinoujscie.info.pl/atrakcje/zabytkowe-falochrony>. [cit. 2025-05-12].

[2]

Stawa Młyny. Online. Dostupné z: https://en.wikipedia.org/wiki/Stawa_M%C5%82yny. [cit. 2025-05-12].

[3]

ZUMTHOR, Peter. Atmosféry. Archa, 2013. ISBN 978-80-87545-22-5

fig 1 - fig 3

Google earth. Online. Dostupné z: <https://earth.google.com/web/>. [cit. 2025-05-12].

fig 4 - fig 13

Obrázek: [Swinoujscie][Martin Kavan].(20.3.2025)

fig 14

Google earth. Online. Dostupné z: <https://earth.google.com/web/>. [cit. 2025-05-12].

fig 15

Peri bednění MAXIMO. Online. Dostupné z: <https://www.peri.cz/produkty/maximo.html>. [cit. 2025-05-12].